ПРОМІНЬ

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

PROMIN

Ч. 5 ТРАВЕНЬ 1988

No. 5 MAY 1988

ПРОМІНЬ

Рік XXVIII ТРАВЕНЬ 1988 Ч. 5

видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

раз у місяць з винятком липня

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

Передплати і всю кореспонденцію слати на адресу:

PROMIN

P.O.Box 3551, Sta. B.,

Winnipeg, Man. Canada

R2W 3R4

Річна передплата в Канаді та до інших країн $15.00

Одна число 1.50

PROMIN

No. 5 MAY 1988 VOL. XXVIII

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Correspondence and subscriptions should be addressed to:

PROMIN

P.O. Box 3551, Sta. B.,

Winnipeg, Man., Canada

R2W 3R4

Subscription in Canada and other countries $15.00

Single copy 1.50

Редакція застерігає собі право скорочувати дописи і виправляти мову. Хочемо дати місце в журналі всім тим, що дописують і тому всякі дописи мусять бути чітко написані і без обширнех описів.

ЗМІСТ

О. Івах — Чому я люблю українську маму 1

С. С. — Слово мама, найбільшеє слово 2

П. Вакуленко — Моя ти рідна горда, мово 2

Д. Дербавка — Матірна мова 3

Виставка І. Остафійчука 6

І. Лисенко — Обличча якого ніхто не бачив 116 р. 7

Монета Володимира Великого 8

С. Степанюк — Мати на схилі літ 9

Св. п. Зоя Плітас 10

Український Православний харитативний комітет 11

В. Калюжна — З новосіллям п-во Залізняк 12

С. С. День членства в Саскатуні 13

С. Степанюк — Музейні вістіу 14

S. Stechishin — The National Council of Women of Canada 15

The Formation of The Ukrainian Womens Organization in Canada 16

Нашим дітям 19

Н. К. — Дар на Промінь 21

Познайомтесь з референтками 22

Громадська і родинна хроніка 23

Квіти незабутнім 25

Уляна Криворучко — Для Господинь 32

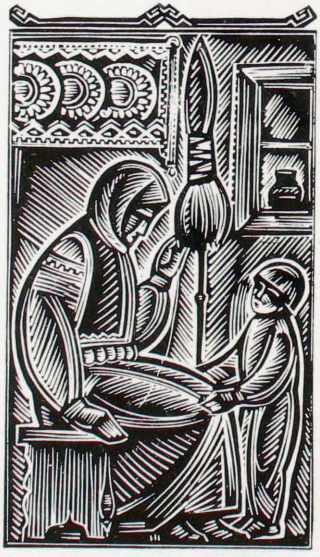

НА ОБКЛАДИНЦІ: Для господинь А. Т. Мороз-Сторожук.

Second Class Mail Registration Number 1925

International Standard Serial Number ISSN 038021-40

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

ЧОМУ Я ЛЮБЛЮ УКРАЇНСЬКУ МАМУ

Мамо!

Моя рідна Українська Мамо! Нахили до мене свою голову і я розкажу Тобі, як я люблю Тебе за те, що Ти дала мені українську душу.

Слухай!

Мамо, чи Ти пригадуєш собі той великий, пам'ятний ранок, як ми вибиралися у далекий похід на Болгарію та Візантію?

У Дніпрі купається червоне раннє сонце. Ще лише сонце зійшло, а Київ гуде, мов млинське колесо. Встають малі й великі, чоловіки й жінки, і всі великою юрбою посуваються до берега Дніпра. А на березі блищать до сонця тисячі шоломів та списів. Це українські вояки-дружинники ожидають приказу свого лицарського князя, щоб сідати на човни-байдаки і плисти на геройські подвиги у далеких краях за Чорним морем, у Болгарії та Візантії.

На хвилинку настає гробова тиша, а коли виходить наперед вождь походу, з уст кількатисячного здвигу київлян і дружинників розлягається грімке й голосне: "Слава! Нашому князю Святославу — слава! Слава!"

Ось дивіться на вождя хоробрих русичів-українців!

Сонцем та вітром засмалена голова, зверха чуб, в ухах золоті сережки, очі мов у сокола, на кріпкім вояцькім тілі срібна сорочка, а при боці важкий обоюдний меч. Так виглядає цей великий український лицар, що завсігди звіщає своїх ворогів наперед лицарськими словами: "Іду на вас!"

Надходить княгиня Ольга і Святослав вклякає перед нею та жде на її благословення у далекий світ на подвиги. І з якими гордощами глядить мати-княгиня на свого сина-лицаря!

Простягає мати свої руки над його головою і приказує йому: "Йди і верни в Україну побідником, або ляж трупом під ударами ворожих мечів!"

Мамо!

Моя рідна Українська Мамо!

І який же я гордий Тобою за оці слова, що Ти промовила своїому рідному синові: "Іди і верни в Україну побідником, або ляж трупом під ударами ворожих мечів!"

Цими словами Ти навчила мене бути борцем і шанувати честь свого рідного краю.

* * *

Бачу Тебе, Українська Мамо, і сьогодні. На одній руці дитинка, а в другій книжка. Ти вихователька й учениця. Ти розказуєш своєму синкові, що бавиться біля Тебе, про хороброго Святослава, про лицаря Богуна, і про любов до України. І наказуєш йому, що ніхто нам не поможе, лише ми самі, і що лише власними силами ми звільнимо з під кормиги ворожої всі українські землі, з'єднаємо їх до купи і так збудуємо независиму Соборну Українську Державу.

А своїй донечці Ти кажеш: "Ніколи не забувай, доню, що оці прекрасні українські пісні, що ти так любиш співати; оці багаті на ритміку українські танки, що вчишся танцювати; що ця гарно вишивана сорочечка, що на тобі, і що ця милозвучна мова, якою говориш — це все великі скарби наші, передані нам нашою спільною матірю-Україною. Шануй ці скарби народні і уважай, щоб передала їх і будучим поколінням як великі святощі українського народу.

* * *

Бачу перед собою і Тебе, молоденька будуча Українська Мамо. Радію Твоєю пишною українською красою і тішуся, що Ти гордишся І своєю українською душею перед чужинцями.

Одного Тобі бажаю: щоб Ти не забувала, що гріхи й добрі діла родичів відбиваються і на семім поколіню. Отже уважай, щоб Ти зберігла у собі чисту, як хрусталь, душу і любов до рідного народу, і щоб Ти не лише зберігала, але й збогачувала українську культуру.

Не забувай, що Ти маєш стати вихователькою не рабів, а борців і великих громадян для рідного народу, А щоб Ти могла стати такою вихователькою, стреми до високої освіти, працюй і цікався своїми народними справами!

* * *

Мамо!

Моя рідна Українська Мамо!

Я розказав Тобі, за що я так палко Тебе люблю.

За те, що Ти дала мені українську душу.

О. Івах

"СЛОВО МАМА,
НАЙБІЛЬШЕЄ,
НАЙКРАЩЕЄ"

Т. Шевченко.

Мама!

Яка гармонія в звуках слова, мама!

Милозвучність і мягкість звуків обвиваються довкола серця і остають там навіки.

Се перша любов.

Мама!

В матірному обличчі є щось такого взнеслого, щось спорідненого з самими небесами! Той ангельський усміх над колискою дитини, той легкий дотик коло слабого, та надлюдська витреваліть в журбі та в терпінню, те геройське пожертвовання для дитини надають їй якоїсь надземної святости!

Природа призначила матері взнесле місце. Наші дитячі ручонята перше до неї простяглися, перше ми її зрозуміли, перше її полюбили. В протязі життя ми безупинно простягаємо руки до мами, як до святости. Серед найгіршого оточення, серед найбільше бурхливих хвиль при мамі знаходимо тихий рай.

Любов матері — це найбільша святість! Камінець кинутий в озеро творить мільйони малих хвиль по цілім озері. Так само вплив матірної любови охоплює нашу душу і стає наче відгуком до кінця життя.

Мама!

Це ангел хоронитель дому. Її любов і прив'язання до дітей, її дружба з мужем несвідомо ставить її в осередку домашнього життя, довкола якого кружляють всі стремління та спомини родинні! Дім — це матір... Без матері нема дому!

Матірна любов жевріє в кожній її думці, в кожнім ділі... Її любов ніколи не завмирає, ніколи не вгасає... Навіть коли матір спочине вічним сном, та любов дальше пробивається в душу родини та нераз стає стимулом до кращого ідейного життя в мужа чи в дітей.

Нема нікого в світі, щоб заступив місце рідної мами. Шануймо її!

С.С.

П. ВАКУЛЕНКО

МОЯ ТИ РІДНА, ГОРДА МОВО!

Так легко стане на душі,
Як на папір впадуть вірші:
Чіткими рівними рядами,
Тихими втішними думками.
Неначе з глибини перлини,
Неначе ягоди калини
Красою серце наповняють,
Цілющим трунком наливають
Порожню, спраглу в серці чашу,
Як не любить ту мову нашу?
Мені вона найкраща в світі,
Гарніша, ніж весняні квіти,
Неперевершена в красі,
Вона миліша над усі.
І як найпершої любови,
Не заміню тієї мови!
Її ніколи не віддам
В поталу недругам. Не дам
Над нею кпити і сміятись,
А легкодухим щоб страхатись,
Скажу за тебе гнівне слово,
Моя ти, рідна, горда мово!

Аделаїда, 1973 р.

МАТІРНА МОВА

—Тату, чому називаємо нашу мову матірною?

—А то, синку тому, що мами не дають ніколи татам прийти до слова, але завжди говорять самі.

Пів біди було б, якби вони говорили рідною матірною мовою у своїм домі і поза домом, але ні, вони радше воліють чужу.

Покійний Ілля Шклянка, як був директором середньої школи у містечку Гефорді, Саск., не раз промовляючи на відчиті в Народному Домі на фармах, коли було яке більше зібрання як напр. День Матері, або щось інше, то у своїм слові звертав увагу жінкам, як то наші мами, замість у домі вживати матірну мову завели англійщину. А та англійщина чіпається як незнати що. Також звертався до молоді у той час, казав, картав, напоминав: "у довгі зимові вечори, сядь хлопче, візьми книжку, щось навчишся як мотора справити, як пчільки держати, а не голої, голої, кайзера, кайзера грати"...

Слово англійщина нам дуже було знайоме за молодих літ, що його так часто тепер повторюють в часописах. Всі в нашій родині від найстаршого до наймолодшого мусіли навчатися української мови і говорити нею. Не було спасу, як застали у когось в руках англійську книжку, то в тій хвилині відбулась заміна українською. А як би застали карти, то скоро би опинились вони у вогні в кухні.

Одного разу загостила до нас у зимову пору близька родина — сестри і брат. Як трохи погрілися, ми, хлопці, щоб чимсь, цікавим зайнятись зібрались йти санкуватись з горбка на подвірії саночками. Наші покійні тато вийшли з кімнати, тримаючи в руках книжки і буквар і кажуть:

—А куди, за чим? Ану скидайте з себе кожушки: І посадили нас поруч себе з букварем. А самі щось зашивають і кажуть: "Ану читайте на голос, виломлюйтесь, говоріть так як там написано". І така була наша забава. Вже сонце спускалося до заходу і сестри збиралися від'їздити додому, бо стане темно. І так визволили нас від обов'язку навчатися.

А дома запитали їх як добре вони забавилися в гостях з Дмитром, то Антін каже: "Та де добре, ми зібралися йти санкуватися, а дідо взяли нас коло себе, поставили перед нами букваря і така була наша забава. Таких нам треба у теперішній час.

Один із найцінніших дарів, що їх одержала людина від Бога, це дар мови. Та найціннішою мовою для кожної людини остає назавсіди її рідна матірна мова. Рідна мова це найбільший народній скарб, це найкращий національний стрій, це віковий здобуток її культурного надбання. В рідній мові відзеркалюються всі переживання даного народу, всі його важніші події, ціла його культура ума, не дивно отже, що всі культурні народи зберігають скарбницю свого мовного надбання з найбільшою запопадливістю. А тих людей, що писали рідною мовою, розвивали її, творили, окружують з найбільшою пошаною. А знов навпаки — хто встидається рідної мови, хто цурається нею говорити, переходить в чужий табір, таким свідомі народи погорджують, а історія пятнує таку одиницю соромом, іменем перевертня, ренеґата.

Про велике значення рідної мови для розвитку даного народу, чужинця не треба переконувати. Так для чужинця це стало загальною правдою, що він її приймає як ясну і самозрозумілу. Лише серед українців треба цю правду раз-у-раз пригадувати і то не лише серед простолюддя, але й серед інтеліґенції. Українцеві чомусь дуже імпонує, коли він говорить чужою мовою, українські діти не знаючи рідної мови втратять скорше чи пізніше найдорожчий свій скарб — свою Церкву і свій народ.

Покинуть свою церкву, бо ані Богослужень, ані проповідів не зрозуміють. А раз покинувши свою церкву відцураються і свого народу.

Не знаючи своєї мови, рідна література і преса буде їм недоступна, перестануть цікавитись сучасним і минулим життям своїх предків, забудуть, що вони діти українського народу. Правда, що історія знає народи, що стратили матірну мову, та своєї національности міцно держалися. Та це були тільки виїмки, зрештою — ці народи були глибоко перейняті у своїй душі минувшою державницькою традицією своїх предків. Тому ми, всі ті, що зі своїми дітьми вирікаємось рідної мови, завдаємо свому народові смертельного удару.

Можна говорити найкраще не одною, а кількома, і десятьма чужини мовами, але остатись при рідній українській мові. Треба тільки глибше розуміти вагу і значення рідної мови в розвитку народу. Щоб отже рідна історія не осудила нас, українських поселенців в Канаді й Америці, як

зрадників свого народу, пам'ятаймо, що один з найбільших обов'язків супроти свого народу в Канаді й Америці, це побіч релігійного виховання, є обов'язок виховання своїх дітей рідною мовою. Пильнуйте всіма силами, щоб перша мова вашої дитини була справді матірною рідною мовою. А діти вважатимуть за рідну тільки ту мову, що панує у вашій родині, якою ви самі говорили в перших роках свого життя. Коли ж чужинці вчаться нашої мови, то тим більше ви, українські матері, батьки повинні чинити з своїми дітьми. Коли чужинець заохочує навчатися нашої мови, то тим більше випадає, щоб цією мовою говорив кожний українець.

Українська мова, як стверджують своїми студіями філологи, учені мовознавці, що це одна з найкращих та найбагатших мов у світі. Своєю милозвучністю вона перевершує мову французьку, німецьку, англійську, польську та інші, лише італійська мова може рівнятися з нашою мовою. А що за багатство, яка різнороднісь, який численний добір в нашій мові, щось подібного не знаходимо в інших мовах.

Яких приблизно 20 літ тому писав про це навіть один москаль у "Київській старовині", картаючи своїх побратимів за їхню страшну пекельну кривду супроти українського народу, якому власне повинні завдячувати всю культуру.

Такої брудної тиранії як московська не знає цілий світ, щоб за рідне українське слово засилати людей на Сибір, гноїти по тюрмах, мордувати і діється це по сьогоднішній день, бо навіть у часі революції за українське слово червоні кати стріляли, розстрілювали сотками як горобців. Та не подолали нашого святого українського слова жодні сили. Наша мова своєю Божою красою перемогла ввесь світ.

Можна і таких людей зустріти, які навчилися трохи калічити чужою мовою та й дуже тому сердечні цураються свого матірного слова, мовляв що же я буду говорити такою бідною мовою, коли в ній бракує для мене слів. Такі чужарі настільки недбалі, що не звертають навіть уваги і не показують найменшого зацікавлення, щоб бодай хоч щось довідатись про ту українську матірну мову.

Прочитайте уважно чергові рядки і гордіться, бо немає в світі величавішої красою й багатшої словами мови як українська. Мова чудова, виразна й повнозвучна, коли її голосівки повні й ясні та чергуються чистими шелестівками й немають роззявів. Жоден народ немає чистіших голосівок, як ми.

Коли такий українець говорить чужою мовою, хоч би це було при самих своїх, а навіть і при чужих буде загикуватися, стогнати, перекручувати чужі слова, а проте лишає на боці свою мову а вживає чужу. Він і висловлютиме велике обурення, коли прочитає в часописі про переслідування своєї мови. А при тому всьому відчуватиме він великий жаль до цілого світу, що наша рідна мова є поневолена, зневажена, переслідувана.

Але тут таки зі справжнім жалем треба сказати, що не так чужинці як ми самі поповнюємо на нашій мові самовбивчий злочин. Бо спитаймось хто тут у свобідній країні говорить ще по українськи? Переважно спрацьований фармер, старий дідо і баба, священик на проповіді і кілька разів до року промовець в Народнім Домі. Вся молодь говорить чужою мовою. Щобільше — є деякі родичі (батьки), що відчувають особливу радість, коли їхня дитина заговорить до них дома такою мовою, якої вони не розуміють.

Отже чи має чужинець шанувати нашу мову, коли ми самі її не шануємо? Чи мають цінити наші діти, коли вони всього вчаться лише не своєї рідної мови? Яке свідоцтво ми виставляємо чужинцеві, коли знаходимо час і гроші на всякі меншевартні речі, лише на свій рідний буквар, на молитовник у своїй рідній мові завжди тяжкий час і криза? В таких виявах народної свідомости певно, що чужинець не може на ніщо іншого здобутися, хіба на милосердя, коли не на погорду до нас.

Чим більше мов знаємо, тим краще дя нас. Дуже однак сумна річ, коли чужою мовою говориться, а своєї мови не знається. Така одиниця скорше чи пізніше є пропаща для свого народу, бо вона втратила останню нитку, що в'язала її з рідним народом. Тому одним із найбільших наших обов'язків, супроти свого народу тут на землі Канади, в країні вільного розвитку культури для кожного народу, це обов'язок говорити своєю рідною мовою, навчатися її, читати, співати, писати у своїй рідній мові.

Найперше самі учіться. Такий уже закон на цьому світі, що всього, крім зла, треба навчатися. Нічого без науки не прийде, а в тім і знання своєї мови. Пригадаймо їм, що ще й нині чар нашої мови по той і другий бік океану захоплює чужинців.

Коли не хочемо лишатися позаді, мусимо тримати свої пальці на потребах часу. Без читання своєї преси, часописів, журналів, ми не будемо знати що нам нашій церкві, нашому народові загрожує. Хто ж нас має поінформу-

вати, попередити про наші небезпеки. Певно, що не чужі ворожі письма, але свої, рідні.

А щоб це осягнути, мусимо читати, найперше читаймо самі. Хто вміє читати, а не читає, той недалеко відбіг від того, що не вміє і не читає. їх засіб знання буде однаковий в обидвох. Тут може хтось закинути: "не штука читати такому, що вміє, що від молодих літ вчився читати, але мені на старість учитися по українськи читати то вже запізно". Далеко легше прийдеться нам вчитися своєї мови як йому чужої. Вправді, дещо тяжче вчитися старшому як молодому, але можна навчитися. Далеко тяжче є китайське письмо, воно має коло 2000 букв (значків), а люди її виучуються. У нашій мові є лише тридцять три значки, отже на день хоч би одну букву чоловік навчився то за місяць може знати всі букви і читати їх.

Є однак деякі батьки, що дуже кривдять нашу молодь. Кожний нарід дає своїй дитині знання рідної мови, головно жидівський, лише наші батьки для своїх дітей роблять виїмок, хоч у хаті письменний батько.

Коли чужинці цінять нашу рідну мову і пісню, то й ми даймо їм належне місце. Під яким небудь видом виступає, чи це церковний спів, чи народня пісня, чи це коляда, чи гаївка, чи весільна пісня, чи концертова, вчімся її, плекаймо її, дбаймо, щоб наші найменші знали її. Тоді одушевимо, не лише чужинців, але й самі себе.

Пам'ятаймо, що про наш український народ щораз то частіше говорять в Європі, і світовій дипломатії. Уважаймо, що многі чужинці студіюють щораз то пильніше нашу історію, нашу літературу, наші визвольні змагання. Запишім собі отже глибоко, що лише тоді всесвітня політика візьме нас у рахунку нарівні між іншими культурними народами, коли ми самі шануватимемо себе, коли плекати будемо свою рідну мову, пісню, чужинець відчуватиме потребу вивчання нашої рідної бесіди.

Тому кожний український батько і мати повинні поставити собі за точку чести, щоб кожна їх дитина вміла добре тою прекрасною мовою говорити, плавно читати, і поправно писати.

Наша хата має стати першим місцем національного виховання наших дітей у нашій хаті повинна гомоніти лише українська мова і пісня.

Д. Дербавка

КОНЦЕРТ НА СВЯТО ЛЕСІ УКРАЇНКИ

ВАНКУВЕР, Б.К.

Заходами культосвітнього комітету при відділі ім. Л. Українки влаштовано 21 лютого ц.р. роковини поетеси Лесі Українки, що майже традиційно відбуваються кожного року. Цьогорічною програмою зайнявся освітній комітет під керівництвом Вікторії Пушки (голова комітету) Марії Вакалюк і Люби Мануш.

Жіночий хор відділу ім. Л. Українки під диригентурою Марії Вакалюк проспівав "О, Канадо" і гимн Союзу Українок Канади "За нами, сестри". По цім слідувало вступне слово, що його виголосила Вікторія Пушка, привітавши зібраних та пояснивши значення роковин поетеси Лесі Українки, Добр. О. Сацевич прочитала "Спогади про Лесю Українку", Жіночий хор під управою Марії Вакалюк проспівав дві пісні "Колискове" і "Давня весна" — слова Лесі Українки, музика С. Яременка. Слідувала деклямація "Без надії таки сподіваюсь" — деклямація Люби Мануш. Інсценізацію "Поклін Лесі Українки" виконали діти: Стефанія Мануша, Христофор Гузик, Тарас Малко.

Кінцеве слово виголосила голова відділу Емілія Чуйко, склавши подяку освітньому комітетові та учасникам програми. Концерт закінчено гуртовим співом гимну "Ще не вмерла Україна. Під час концерту були розложені для вистави твори Лесі Українки.

Приємною частиною імпрези була перекуска і чай, для всіх гостей. Тут референтка пані Маргарита Ременда полагоджувала читачкам передплати, приймала й пресовий фонд на журнал. Прибуток з концерту і прес. фонд в сумі $201,29 призначені на журнал поміщені на стор. 33.

ПЕРЕДПЛАТИ ЖУРНАЛУ "ПРОМІНЬ" ДО БРАЗИЛІЇ

Провінційна Екзекутива Союзу Українок у Брит. Коломбії, яку очолює Олена Дзюбенко, Ванкувер, подбала про висилку журналу для українців у Бразилії. На цю ціль Пров. Екзекутив прислала $100.00.

Закликаємо інших причинитись до такого благородного діла й дата нагоду читачам насолоджуватись рідним словом, читати свій журнал і знайомитись з нашим тут життям.

Редакція

В ЕДМОНТОНІ ВІДБУДЕТЬСЯ ПЕРША ВИСТАВКА І. ОСТАФІЙЧУКА

Джерзі Сіті, Н. Дж. (О.К.). — Редакцію "Свободи" відвідали в четвер, 18-го лютого ц.р., гості з далекого Едмонтону в особах Софії і Ярослава Скрипників, які, побувавши декілька днів в Ню Йорку, хотіли познайомити нас із найближчими местецькими імпрезами на заході Канади.

Софія Скрипник є відома як організатор мистецьких виставок, які високо оцінюють особливо живучі українські мистці, як можливість в тій частині української Канади показати широкій публіці свої твори. Саме тепер, як вона інформує нас, підготовляє вона вже 50-ту з черги мистецьку виставку в Едмонтоні. На цей свій "золотий ювілей" вона вибрала неабиякий козир, а це показати публіці вперше твори недавно прибулого з України мистця Івана Остафійчука. І. Остафійчук — уродженець Західньої України, після студій мистецтва у Львові спеціялізувався у ґобелінах, графіці і монотипі.Він відомий з ілюстрації творів В. Стефаника, Л. Українки, М. Черемшини, а в 1987 році найновішої збірки Ліни Костенко "Сад нетанучих скульптур".

Від січня ц.р. І. Остафійчук перебуває в Торонто, Канада, де отримав право на життя, на статусі іміґранта. На цій першій виставці в Едмонтоні мистець покаже 47 своїх картин, які привіз зі собою і з якими зможе перший раз познайомитися українська громада. Відкриття виставки в п'ятницю 26-го лютого о год. 7:30 вечора і тоді про мистця буде говорити проф. Яр. Славутич. Виставка, як інформує нас організаторка С. Скрипник, буде тривати два дні і відбуватиметься в Ґромдей галерії при 11240—79 вулиці в Едмонтоні.

Енерґійна і повна життя С. Скрипник розповідає нам, що вже 5—6-го березня організує 51-шу виставку, тим разом українсько-канадських мистців у Ванкувері, а 19—20-го березня творів мистців "на папері" у Вінніпеґу, як також 27-го березня одноденну виставку "Українські мистці в діяспорі" у Калґарі.

В дальшому 5-го травня плянує С. Скрипник виставку картин Катрі Кричевської-Росандич п.н. "Кричевська і вода".

Софія Скрипник

Ми з цікавістю слухаємо про ці широкі пляни на мистецькому відтинку, як теж про дотеперішній досвід С. Скрипник у переводженні виставок картин українських мистців.

П'ятдесят виставок — це неабиякий здобуток і до такого діла треба справжнього мистецького зрозуміння і захоплення. Як бачимо з розмови, ані одного, ані другого С. Скрипник не бракує і ми можемо її лише побажати дальших так гарних успіхів в поширюванні українського образотворчого мистецтва серед своїх та чужих.

А ЯК У ВАС З ПЕРЕДПЛАТОЮ?

Якщо Ви отримали упімнення й відклали "на потому", то значить, що Ви отримуєте журнал "на кридит".

Подивіться також на Вашу наліпку з адресою — там є дата, доки Вам журнал заплачений. А як він не заплачений, то що ми маємо робити?

Ви журналові допоможете, як будете вплачувати наперед. Ті що задовжились повинні присилати відразу за два роки. Так роблять ті, що знають вартість журналу.

Допоможіть нам виконувати нашу працю без журби і додаткових коштів. Це Ваш журнал і Ваші гроші.

Редакція і Адміністрація

ОБЛИЧЧЯ, ЯКОГО НІХТО НЕ БАЧИВ 116 РОКІВ

Цю ідею підказала мені невеличка книжечка, упорядкована Ігорем Артемчуком та Григорієм Григорієвим "Цікаві бувальщини", випущена у світ видавництвом художньої літератури "Дніпро". Пригоди із життя видатних людей. Так значиться у її підзаголовку. Одна з бувальщин уміщених у збірнику, обіцяла для журналіста справжню пригоду. І для читачів, сподіваюся, теж. Ось ця бувальщина. Вона коротка і не відбере у вас багато часу, тому наводжу її повністю.

"Олександер Довженко дуже любив Володимирську гірку, часто ходив туди із студентами режисерського факультету кіноінституту. Одного разу він підвів їх до пам'ятника св. Володимира і запитав:

— Ану, режисери, спробуйте дати характеристику цього монумента. Відзначте, яка його особливість. — Скільки студенти не дивились, нічого путнього на думку не приходило. Пробували висловитись про п'єдестал, про загальний задум. Та по вигляду Олександра Довженка, що все не те. Він натякнув:

— Скажіть про фігуру, про обличчя.

Один студент почав фантазувати про "людину з хрестом у руці", говорив про одяг, про "надхненне обличчя".

— Цікаво, цікаво... А звідки ви взяли про надхненність? Придивіться уважніше до обличчя.

— Обличчя не видно.

— Із цього й треба починати. Ви примітили, які є фото з цього пам'ятника? Знімають тільки з-заду, згори. Анфас ніхто не бачив. Знизу не сфотографуєш, а з літака ще ніхто не пробував.

Обличчя св. Володимира можна побачити тільки в ілюстрованих журналах 1883 року, наприклад, у тижневику "Всемирная илюстрация". Малюнок зробили, коли ще пам'тник був у майстерні. Десь зберігається і його проєкт. Висновок, треба бути уважнішими, хлопці, дивитися глибше за інших людей, немистців.

Що стосується останньої фази, то із цієї історії я зробив не той висновок, який годиться для мистців, а трохи інший, журналістський. Було б непогано показати читачам те, чого ніхто не бачив 116 років. Але як?

Перш за все я оглянув місце, де встановлено цей чудовий пам'ятник великому князеві київському св. Володимирові. Завдання виявилося справді складним. Пам'ятник — біля самого краю Дніпрового схилу. Погляд св. Володимира

Пам'ятник св. Володимирові в Києві

звернений до неба. Використати надпотужний телеоб'єктив? Нічого не вийде. Фотографувати, щоб вийшло обличчя, потрібно з лівого берега Дніпра, із Трухонового острова, але ніякий сучасний телеб'єктив не зможе дати потрібного маштабу. Літак, як допускав Довженко. Варіянт відпадає. Важко наблизитися на необхідну відстань, та й зробити знімок при великій швидкості не так-то просто. Вертолет? Можливо, проте, знову ж таки зняти впритул обличчя не пощастить. Відстань буде десяток, а то й більше метрів. Тоді як же всетаки?..

Як же дістатися до цієї маленької хитринки пам'ятника?

Ідея варта уваги, з'явилась несподівано, коли

я знову (у котре?) прийшов до св. Володимира. Внизу на побережній котилися автомобілі. Монотонне могутнє гудіння моторів. Раптом його порушила тривожна сирена. Пожежний автомобіль! Геврика! Так! це єдиний шлях.

Микола Ушков, начальник Київського обласного управління пожежної охорони уважно прослухав історію монумента, потім запевнив: "Допоможемо!" Кілька днів чекали соняшної погоди. І нарешті... Проведені всі підготовчі операції. Багатометрова драбина здається велитенською стрілкою, що уперлася в саме небо. Останні східні до таємниці. Від висоти трохи паморочиться голова. Далеко вгорі, аж біля самого підніжжя кручі, б'ється закований у береги Дніпро, облизує хвилями бетон. Мчать по набережній автомобілі, схожі на іграшкові із цієї висоти. Далі — велична панорама Задніпров'я.

Прекрасна панорама, якою щодня милуються сотні киян і гостей столиці. Але мені ніколи насолоджуватися захопливою панорамою. Треба знімати. Кільцем запобіжного паска пристібають до драбини. Обличчя — виразне, надхненне слов'янське обличчя київського князя — поруч, за кілька сантиметрів від мене. Один, другий, третій знімок. Ціла серія. Нарешті плівка закінчується. Можна оглянути пам'ятник із цієї трохи незвичної точки. Ґрандіозна постать Багате вбрання. Тонка, майстерна передача деталів князівського одягу. І це обличчя. Обличчя, що ніколи не забудеться. Описати його? Марна трата часу й паперу. Ось воно перед вами на знімку. Обличчя київського князя св. Володимира, на яке ніколи не був направлений об'єктив фотоапарата. Обличчя якого 1,16 років ніхто не бачив.

І. Лисенко

(За "Літературною Україною")

MOHYLA INSTITUTE UKRAINIAN
SUMMER SCHOOL IMMERSION PROGRAM
SASKATOON, SASKATCHEWAN July 3 — Aug. 5, 1988
Is seeking applicants for the following positions:
(1) Summer School Director — $1200.00/mth
(2) Teachers (Grds IX—XII) — $1350.00/5 wks
(3) Monitors — $1200.00/5 wks
(Salaries subject to negotiation)
Deadline for applications April 15, 1988
MOHYLA INSITUTE
1240 Temperance St.,
Saskatoon, Sask.,
S7N 0P1

МОНЕТА ВОЛОДИМИРА ВЕЛИКОГО

Дослідники нумізматики подають, що перші срібні монети карбували в Україні за Володимира Великого около 1020 року та золоті за Ярослава Мудрого. В 1963 році, під час археологічних розкопів княжого городища в селі Заріче над рікою Стугною, на Київщині, знайдено срібну монету св. Володимира Великого.

Знайдені монети — це цінні пам'ятки й документи християнської України.

Археологічні розкопки над Стугною відкрили городище в селі Заріче. Тут стояла невеличка фортеця, яка, на думку дослідників, називалася Малий Новгород. Розкопано останки воріт, що вели з "дідинцю", де жив князь з родиною, до "пригороддя", де поселювалися купці, ремісники і т.д.

Під залишками воріт знайдено Володимирову монету. Ця "малоновгородська" або "зарічська" монета, на відміну від подібної монети "бориспільського" (знайденої в Борисполі, на Київщині) та "ніженської" (з Ніжина, Чернігівщина) завбільшки канадського чи американського "кводра". Вона має 2.7 сантиметра (канадський "кводр" 2.4 сантимитра) у промірі і важить 3.19 грама ("кводр" 5.85 гр.).

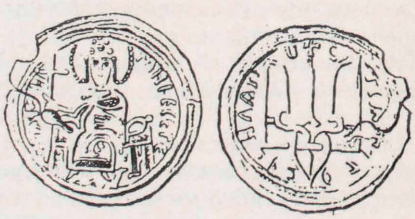

На лицевій стороні монети є зображення кн. Володимира Великого. Князь сидить на різьбленому "столі" — троні в княжому плащі, який на грудях запнятий великою круглою застібкою. На голові — княжа митра — корона, завершена гарним однораменним хрестиком. Ця митра нагадує "Мономахову шапку", що збереглася до наших часів.

У руках князь держить хрест. Кінець хреста сягає долішньої лінії митри.

Кругом рисунка є старо-український напис: "Володимир на столі". Монета трохи знищена в долішній частині, тому частина напису і княжого престола — нечітка.

На зворотній стороні монети є тризуб, а кругом нього напис: "а се єго сребро". Напис і тризуб частинно пошкоджені. На краю монети той самий орнамент, що на лицевій стороні.

МАТИ НА СХИЛІ ЛІТ

Шануй Батька і Матір свою,
добре тобі буде і довго
житемеш на землі.

З любови до батьків, культурні народи в знак пошани і подяки, присвятили день в найкращу пору року, коли вся природа радіє і цвіте, ми клонимо свої голови перед Божою Матірю, яка привела нам Спасителя людства і молимось за здоров'я і кращу долю всіх матеріів. Слово мати це символ чогось найкращого, велика сила материнської любови ніколи не вмирає. Писати, говорити думати про рідну маму — це думати про найкраще слово на світі, як писав Тарас Шевченко. У всіх переказах старовинних записах усіх народів є згадки як глибоко шанувалося матір, вона прославлена в літературі, в піснях і поезіях, в своїх творах Т. Шевченко бачить українську матір як щось божественне, великий трагізм, посвята і героїзм.

Українська мати і взагалі українська жінка виконала велику ролю в історії нашого народу, бо ж доля України була трагічною, повною страждань і лихоліть, а проте український народ зберіг себе аж до наших днів. Велика заслуга в тому української матері. Життя теперішньої матері на Україні нічим не різниться від колишнього життя кріпачки, найбільший скарб її дитя виховують чужі без ласки і любови рідної мами, щоб звихнути дитячу душу на службу окупанта. Культ матері знищено, остались тільки робочі руки, які накидають вугілля, залізо, мурують, тешуть, керують паровозами, машинами й тим виконують неймовірно важкі роботи. І тоді коли державні пляни виконуються, жінка мати лишається відірвана від своїх дітей і свого родинного вогнища, тому не може як слід виховати свою дитину.

Доля української матері зливається тісно з долею поневоленої України вона несе тягар суспільства, українська мати виростила наших князів, гетьманів, полководців, вірних синів і дочок України, які записані в історії невмирущої слави герої.

А скільки матерів страдальниць віддали своїх дочок і синів на жертву в боротьбі за волю України, нераз ці матері-жінки з зброєю в руках захищали родинне огнище перед ворогами як чоловіки були на війні, знаємо багато жінок, які прославили себе в визвольній боротьбі в Першій світовій війні і Другій, а також в УПА.

Українська жінка прославилась в творчості як писменниця, поетка, науковиць, мистець і усіх ділянках організаційного життя. Не легка доля припала українській матері на чужині, вона має бути матірю, вихователькою дітей, хоронити дітей від асиміляційних впливів, навчати рідньої мови, релігії, пісень, культури традицій і вщіплювати любов до України і свого народу. Так виховані діти є свідомі своїх завдань перейматють науку батьків і передають слідуючім поколінням. Але прикро згадувати батьків, які байдуже ставляться до національного виховання дітей, і в країнах добробуту забувають все рідне. І тут є вина батьків, що не дають належної уваги вихованню дітей, лишаючи їх виховання вулиці та "товаришам" чи "товаришкам". Таких дітей українське суспільство тратить бо ж вони відходять в чуже. — щоб виховати добру і свідому одиницю треба починати від колиски — Англійський поет сказав "Мати це велика сила, бо рука що володіє колискою — володіє світом".

Добрі діти і чоловіки мають гріти материнське серце любов'ю пошаною за все те, що мати зробила, за всі турботи та материнську ласку й опіку. Правда раз у році влаштовуємо День Матері з традиційними китицями квітів від дітей, але впродовж цілого року майже не звертаємо уваги на ролю матері, яку вона відіграє в родинному і подружньому житті.

Але час робить своє, швидко минають молоді літа, приходять старші, батьки підупадають — потребують зрозуміння опіки, хто ж їх зрозуміє як не рідні діти. Колись в Україні батьки доживали віку в опіці дітей і родини, але тепер мало є таких щасливих родин. Ми тепер живем в модерному і багатому світі, коли діти вже дорослі і на становиськах, тоді якнайскорше лишають батьків бо ж нема їм часу опікуватись ними, найлегше віддати батьків в старечі доми — найтяжче батькам коли хтось з них лишиться сам.

Добре як діти час відчасу відвідають їх і в День Матері вшанують китицею квітів і так мати на схилі своїх літ в самоті з болем серця доживають віки. Не забудьмо ж Божої заповіді "Шанувати Батька і Матір свою.

Замість квітів в День Матері всім страдальнім — самотнім матерям в Україні і у вільному світі присвячую цей допис.

Софія Степанюк

СВ. П. Д-Р ЗОЯ ПЛІТАС

Ділимося з українською громадою сумною вісткою, що 1-го лютого, 1988 р. відійшла від нас на вічний спочинок бувша голова Комітету Українок Канади, довголітня членка Союзу Українок Канади ім. св. княгині Ольги, при катеддрі св. Володимира й Ольги, Торонто, визначна й незабутня громадська діячка

СВ. П. Д-Р ЗОЯ РАВИЧ-ПЛІТАС

проживши до повного золотого віку — 85 років.

Св. п. Д-р Зоя Равич-Плітас народилася 21 лютого, 1903 р. у Великих Канівцях на Полтавщині. Вже як молода ґімназистка в Києві пережила вона глибоке піднесення, проголошення незалежности України, а згодом і трагедію відступу УЦР з рідної землі на чужину, труднощі емігрантського життя, надії на справедливість світу — й розчарування. Студіювала зразу на університеті в Кракові а потім в Празі, де одержала дипльом д-ра медицини й дентистики. Одружилася з д-ром Олександром Плітасом, старшиною-лікарем УНР, учасником Зимового Походу. Незалежно від своєї професійної праці д-р Зоя Плітас знаходила час на журналістичну та культурну працю, серед української громади в Празі, а потім в Хусті, при створенні Карпатської України. Переживши страхіття Другої світової війни, емігрантські "гаразди", табори в Німеччині і т.п. приїзджає з чоловіком до Ню-Йорку, де знову включається в політичне й культурне життя української громади. Повдовівши в 1956 р., переїхала до Торонто, де в неї була рідня, і тут проживала до смерти. Св. п. Зоя Плітас увесь час свойого побуту в Торонто була активною у своїй організації Союзу Українок, й з рамені СУК була обрана через три каденції головою Комітету Українок Канади. Від 1979 р. була дійсним членом Української Національної Ради. Була заступницею Голови Комітету Побудови Пам'ятника Лесі Українці в Торонто, і численних інших церковно-громадських активностей.

Дня 4 лютого попрощала бувшу голову КУК і велику громадянку, Лявреатку Шевченківської Медалі, Св. п. Зою Плітас, від всього зорганізованого жіноцтва українського Торонта, містоголова Комітету Українок Канади, А. Бурій, у своєму зворушливому слові, після панахиди. Похоронено св. п. Зою Плітас в Бавнд Бруку, Н. Дж. поруч її чоловіка. Хай добра пам'ять про неї живе повік!

НАДІСЛАНІ КНИЖКИ

Олександер Семко Хроніка. Видання — Видавництво Інститут Дослідів Волині ч. 51 Стор. 389. Вінніпеґ, 1987 Канада.

———————

Роман Рахманний — Україна атомового віку. том 1. Есей і статті, 1945-1986. Редакція і вступна стаття Надії Олійник. Видавнитво "Гомін України". Оформлення обкладинки Марта Ґулей-Леґецкис. стор. 683. Торонто, Канада 1987.

———————

Федір Онуфрійчук — За православну козацьку Україну. Стор. 60. Вінніпеґ, 1987, Канада.

Антін Драґан — Пам'ятаймо про Вінницю. Свобода. Видавництво Українського Народного Союзу. Стор. 48. Джерсі Сити, США. 1986.

———————

Альманах Українського Народного Союзу на рік 1988. Видавництво "Свобода". Ст. 255, Редактор Зенон Снилик. Джерсі Сити, США. 1988.

———————

Хрестоматія тисячоліття хрещення Руси-України. Світовий Конґрес Вільних Українців. Головний редактор Леся Храплива Щур. Стор. 320.

———————

Henri G. Franca — Mary (Hrenchuk) Pankiw The Dreyfus Affair. The Clique of Saint-Dominique Street. Sherbrooke (Quebec, Canada 1988).

УКРАЇНСЬКИЙ ПРАВОСЛАВНИЙ ХАРИТАТИВНИЙ КОМІТЕТ КАНАДИ

На Всеканадському З'їзді СУС в Саскатуні 1987 р. прийнято резолюцію дослідити можливість організувати вищезгаданий Комітет.

Дня 22 вересня 1987 р. Централя СУС вирішила організувати Харитативно — Допомоговий Комітет для координації нашої допомоги потребуючим нашим братам у світі, а в першу чергу у Бразилії.

Блаженніший Владика Василій 21 грудня 1987 р. поблагословив цей задум організування такого Комітету.

Дня 13 січня 1988 р. Галина Михальчук з Оттави погодилась очолити цей Комітет. В наслідок цього Комітет подає слідуючі інформації про потреби допомоги нашим братам і сестрам в діяспорі, а особливо у Бразилії.

Організація сільських кооператив в Бразилії.

У зв'язку із затяжною кризою в Бразилії, потрібно не одноразової, але декількарічної постійної допомоги нашим православним парафіянам, особливо по кольоніях, віддалених від великих міст. Виглядає, що організація сільських кооператив, щоб наші хлібороби спільно змогли б продати продукти своєї праці по кращій ціні, на більших ринках збуту, врятувала б теперішню ситуацію, з якої їм тяжко самим, без допомоги, вийти. Тепер з браку грошей на транспорт, хлібороби чекають на спекулянтів, які приїзджають до хат і платять настільки мізерну ціну за продукт, що не оплачується його вирощувати. Також, якщо хтось хоче щось купити, то платить приїзджим спекулянтам у декілька разів дорожче, як це коштує по містах. Отож через кооперативи, хлібороби могли б піднести свій рівень життя і вкінці не потребували б нашої допомоги.

Маємо відомості, що вже зорганізувались 2 такі кооперативи у Ґонсальвес Жуніор і на Жанґада до Сул. Третя повинна б зорганізуватись в Палмітал. Це околиця віддалена 500 км. від Курітіби і на це треба початкових фінансів. Отже потрібно допомоги для тих кооператив. Також потрібно їм вантажне авто, яким могли б вивозити свої продукти в більші місця як Курітіба, де могли б продати по більшій ціні. Там могли б купити все потрібно для своїх членів, як цукор, сіль, муку, нафту і т.д. а також усе для господарства, по дешевій ціні. Це вповні їм оплатилося і дало відповідний зарібок, якого дотепер вони зовсім не мають. Нам ходить про піднесення рівня життя православних українців, які нажаль часто є покривджені. Коли вони будуть жити краще, то і самі зможуть утримати свої церкви і громадські домівки.

Приміщення для студентів

Дотепер студенти з далеких колоній мешкають в Курітібі, в малій хатині, яку залишив для них бл.п. о. Постолян. Деякі мешкали приватно, бо в гуртожитку не було місця. Місяці грудень, січень і лютий, належать до вакаційних місяців і там тепер неймовірна спека та комашня. Опісля починається сезон шкільний. Цього року у двох кімнатках цеї хатинки (6.25 метрів квадратових і 9.00 мт. кв.), на поверховних ліжках, буде жити 7 студентів. В тому приміщенні є ще шафи на одяг. Цей рік мусять так перебути, може згодом прийде грошева поміч на добудівку, чи щось іншого. Це є наша православна молодь, яка готується пізніще вступити до Духовної Семинарії. Вони є на утриманні Української Православної Консисторії в Бразилії і очевидно для них повинна йти наша поміч грошева, і в пачках з одежою, рушниками, простиралами, та теплим накриттям на зиму. Зима це наша осінь, багато дощу і вогкости.

Об'єднання Українських Православних Сестриць.

Це жіноче Об'єднання УПС організувалось 26 жовтня 1986 р. і займається суспільною опікою при Українській Православній Церкві в Бразилії. Вони ще дотепер не мають своєї реєстрованої назви, але працюють над виготовленням свого статуту. Отож грошева допомога повинна наразі висилатись на адресу касієрки Галі Федусенко. Також зазначити на що дар призначений, на бідні родини, на школу, на адміністративні видатки. Голова Управи Об'єднання Аніта Орищин виїхала до Португалії, отож її тимчасово за-

НАЙГЛИБШЕ СПІВЧУТТЯ

Членки відділу ім. Лесі Українки при Катедрі Пресвятої Тройці в Вінніпезі, висловлюють найщиріші співчуття **Ангелині Павлик,** по втраті дорогого мужа, **бл.п. Андрія Павлика,** який упокоївся 17-го лютого 1988 року. В його світлу пам'ять складаємо $25.00 на журнал "Промінь".

За управу відділу

А. Міщук — *голова*

П. Кревецька — *корес. секр.*

ступає Ольга Н. Калько і Наталія Ващинська. З річного звіту голови і фінансового звіту видно, що організація дуже добре провадить працю, стараються самі організувати дещо, щоб придбати грошей на поїздки по околицях — колоніях, куди розвозять присланy одежу і т.д. Літо у них вже кінчається і з новим роком праці упорядкують списки присланої допомоги, грошевої і в пачках, та будуть розсилати подяки. Вони також дбають за організування шкіл української мови при парафіях і в більших осередках, клопочуться за мінімальну винагороду учителям, за шкільні прилади і книжки для дітей. Отож це третій проєкт який потрбує нашої помочі.

Закликаємо Складові Організації СУС, парафії, клюби, підприємства, та усе громадянство, взяти це під увагу і щиро відгукнутися своїм даром для наших православних братів і сестер у Бразилії. Переводіть збірки, поділіться даром — писанкою ще до Великодних Свят.

Пишіть до нашого Комітету якщо Вам треба більше інформацій. Також незабувайте повідомляти Комітет про висилки, щоб можна було реєструвати, а опісля давати звіт до Централі СУС і нашої Консисторії, про проробленy працю.

В прилозі подаємо адреси, на які можна посилати поміч грошеву і в пачках з одягом чи книжками, пластинками і т. д., для молоді і старших.

Управа Українського Православного Харитативного Комітету Канади

Секретар Консисторії УАПЦ в Бразилії
Prof. Stefan Plahtyn
Rua Augusto de Mari, 3820 Portao
80310 Curitiba, Pr. Brasil

* * *

Тимчасова голова Од'єднання Сестрицтва
Olga N. Kalko
Rua Mal. Jose Bernardino Borann, 1622
80430 — Curitiba, Parana, Brasil

* * *

Голова референтури Суспільної Опіки
Eugenia Scheremeta
Rua Capitao Jose Maria Sobrinho, 628
81500 — Curitiba, Parana, Brasil

* * *

Скарбничка Об'єднання Сестрицтва
Helena Fedosenko
Rua Solimoes, 1257
80510 — Curitiba, Parana, Brasil

З НОВОСІЛЛЯМ П-ТВУ М. ЗАЛІЗНЯК

ЛОНДОН, ОНТ.

Субота 13 лютого 1988 року, вже у 5-тій годині вечора, сонечко ласкаво світить. Одна за другою під'їзджають авто-машини на площу біля церкви. Збираються тут друзі та знайомі пана Михайла Залізняка, який не так давно перейшов в нову хату. Олена Семенюк та Стефан Сорока зорганізували цю несподіванку для родини М. Залізняк і як всі зібралися на площі, поїхали до нової хати. Дуже гарний великий дім. Господарі вітали гостей. Коли всі зійшли до просторої кімнати Павло Семенюк привітав традиційним хлібом і сіллю господарів та побажав їм здоров'я та всього найкращого, о. Віталій провів молитву. Мали дуже смачну перекуску. О. Семенюк покликала до привіту доктора Евгена Рослицького, який оцінив довголітню працю пана М. Залізняка при відділі К.У.К. та Українському Центрі в Лондоні. Після говорив голова організації "Золотий Вік", Герман Сав'юк, який сказав, що тяжко говорити після д-ра Рослицького, який перечислив всі досягнення М. Залізняка, але додав що М. Залізняк є дуже працьовита людина і з позитивними поглядами, якщо всі кажуть, що не варто зачинати, нічого не вийде, то Залізняк скаже що все буде добре і буде працювати і буде все успішно доконане. Г. Сав'юк подякував М. Залізняку за всю його працю при Орг. "Золотий Вік".

Привітали і склали побажання голова православної громади Петро Гах, від С.У.К. В. Калюжна. Петро Білик сказав що сила і упертість людини, залежить від його імени, і ось Михайло Залізняк не похитний і сильний духом як сталь. Привітав панство М. Залізняк і о. Віталій, побажавши щастя та здоров'я і щоб Господь Бог благословив їх життя в новому домі. О. Семенюк прочитала імена всіх осіб які взяли участь в цих "Входинах" і вручила подарунок. Пані Миля Залізняк подякувала всім присутнім, що прийшли та всім хто взяв участь але не міг бути присутнім. Дякував М. Залізняк а також їхня донька.

Панство М. Залізняк мають 2 сини, 1 доньку і 6-теро внуків. На прийнятті була присутня багаточисленна родина панства Залізняків. На заклик О. Семенюк зроблена збірка на пресу. Виділили $32.00 на "Промінь".

В. Калюжна

15 Students will reach the Summit

Write your own ticket to Toronto

Fifteen young Canadians will win an all-expense paid trip to the Toronto Economic Summit, June 19-21, as officially accredited reporter-observers. The Government of Canada wants to encourage the active participation of Canadian youth in this major international event which will be hosted by Prime Minister Brian Mulroney, and attended by the leaders of the United States of America, United Kingdom, France, Federal Republic of Germany, Italy, Japan, and the European Economic Community.

To enter this competition simply write a short editorial on the topic "A Key Issue for Canada at the Economic Summit." The issue selected should relate to Canada in the world economy or to social and other factors that directly affect our economic performance.

A video and an information kit are being sent to your high school (or CEGEP) and should be there by April 18. Ask your teacher or principal for details, or call 1-800-267-0829 for further information.

Competition rules:

Entries in English or French. Length up to 500 words. Double spaced. Typed or legibly written. Open to full-time high school (including CEGEP in Quebec) students age 19 or under on December 31, 1988. A panel of experts will judge entries for clarity, style, strength of argument and originality. Competition entries must be received in Ottawa by **May 12, 1988.** Entries cannot be returned. Winning entries may be adapted, translated, reproduced, and made public.

Send entries to:

SUMMIT EDITORIAL COMPETITION
Department of the Secretary of State of Canada
Ottawa K1A 0M5

Attach this entry form or facsimile to your Summit Editorial.

NAME: _____

_____

SOMMET TORONTO SUMMIT

ADDRESS: _____

_____

Postal Code

PHONE: _____ AGE: _____

SCHOOL NAME: _____

SCHOOL PHONE: _____

I have read the competition rules and accept them.

_____

Signature of student

_____

Signature of parent or guardian if student is a minor

Pour une copie de cet avis en français, veuillez composer le 1-800-267-0829.

Hon. Lucien Bouchard
The Secretary of State of Canada
L'hon. Lucien Bouchard
Le Secretaire d'État du Canada

Hon. Jean Charest
Minister of State for Youth
L'hon. Jean Charest
Ministre d'État à la Jeunesse

Canada

МУЗЕЙНІ ВІСТІ

МУЗЕЙ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

В Онтарійській Філії Музею Союзу Українок Канади 1987 рік був успішний і цікавий своєю працею напередодні святкування ювілейного року Хрещення України. Відбулися деякі оригінальні виставки з сценічними показами від 1986 до 1988. По скінченні рідкісної і дуже цікавої виставки — "Українського тканння в минулому і сучасному" в приміщенні Музейної Філії, з нагоди Міжнароднього З'їзду ткачів (спонзорованого Ґільдою Ткачів і Прях Америки) Цей з'їзд відбувся перший раз в Канаді — Торонті. Вистава зробила дуже гарне враження на глядачів мистецькими експонатами сучасних канадських мистців українського походження: як Е. Голінната, Н. З. Хрептик, Ґ. Микитяк, А. Микитин, П. Пелех, д-р П. Пухкий, К. Романик, Н. Саґден-Шевчук, Д. Янда. — Виставлені були килими, рушники, верети, ліжники, крайки, тайстри, плахти, запаски, ноша і багато інших ткацьких виробів.

Також оригінальна виставка відбулась "Даровані експонати", в пошану добродіям, які стараються зберегти скарби нашого мистецтва і дарують до Музею зі збірок родинного спадку, защо їм належеться велика подяка.

Сучасна вистава в Музеї "На Берегах Дніпра" репресентує українську давнину історичними мапами, ґравюрами, репродукціями археологічної кераміки мисткині — дослідувача Ярослави Стецiв, також історичними і народніми костюмами. Ця виставка є дуже цінна, найбільше її відвідує студіююча молодь, яка цікавиться українською культурою й історією.

Для відзначення 1000-ліття Великого Ювілею Хрещення України буде виставка "розвиток Української Православної Церкви в Україні і Канаді".

Музейна Філія також має виїздну ісценізацію "Розвиток Християнства на Україні" з спеціяльним коментарем, що їх з історичних матеріялів опрацювала мґ. Анна Троян. Така ісценізація відбулась напередодні 1000-ліття Хрещення України, підчас Святкувань в Саскатуні, а другий раз у Торонті підчас Конґресу СФУЖО 1987 р. Під час СФУЖО ісценізація зробила дуже зворушливе враження, на велику присутність суспільства, а головно на державних і чужих представників, включно з говернатором Онтаріо, також ісценізація була награна на Сі-Бі-Сі телевізійного репортажу про українців в Канаді, яка має бути передана в березні через Канаду. Виступали — Андрій Первозванний з хрестом на Київській горі, а княгиня Ольга і Великий князь Володимир з своїм почотом, королева Анна Ярославна і король Данило, під спів жіночого хору релігійних мельодій. Хор Веснівка — диригент Квітка Зорич Кондрацька, постановкою керувала мґ. А. Троян. Двомовний коментар читали пані Н. Дяковська і Р. Ліщина. Музей також випозичав частини експонатів для виставок в інших місцевостях. В нашій Філії Музею відбуваються групові тури шкіл і різних організацій.

Щорічно відбуваються різні курси, якими керують пані В. Саґден і В. Шевчук. Багато жінок вкладають добровільну працю при музейній крамничці, якою керує п. М. Татарчук і Н. Кулик. В 1987 р. Онт. Філію Музею очолювала енерґійна і працьовита голова Наталія Саґден-Шевчук.

Управа на 1988 р. Н. Саґден — уст. голова, Оля Гамара — голова, Анна Троян — перша заст. гол. і голова виставового комітету, Інна Михальчук — друга заст., Віра Шевчук — рек. секретарка — і референтка Курсів, Іванна Іваночко — корес. секр., Н. Стронґ — скарбник, Галя Ключко — куратор, а І. Вахна — почесний куратор.

Референтки: Стефанія Олійник — реф. архіву, М. Татарчук — реф. Крамнички (бутік), Тамара Кошарна — дотацій, А. Пасерб — членства, С. Степанюк — укр. дописи — Тамара Іваночко — анг. дописи — Т. Чорна — реклями, Ніна Козій — реф. соціяльна.

Софія Степанюк — реф. доп.

ENGLISH SECTION

THE NATIONAL COUNCIL OF WOMEN OF CANADA

THE MONTH OF OCTOBER COMMEMORATES THE FOUNDING OF THE NATIONAL COUNCIL OF WOMEN OF CANADA IN 1893 AND HONOURS THE FIRST PRESIDENT LADY ISHBEL ABERDEEN. IN 1987 ALL LOCAL COUNCILS ACROSS CANADA ARE FOCUSING THEIR ATTENTION ON THE UNITED NATIONS INTERNATIONAL YEAR OF SHELTER FOR THE HOMELESS

In 1888, forty-nine delegates from the United States, Canada, Great Britain, France, Denmark, Finland and India met in Washington, D.C. and so was born the International Council of Women.

In 1988, Centennial celebrations of ICW will take place, June 26 — July 4 in Washington, D.C. with the theme "The Splendid Vision 1888 — 2088", with the sub-themes of (i) Women and the Global Human Environment, (ii) The Woman Herself and (iii) Women and Partnership in Practice. Please be informed that you do not need to be a delegate to attend.

Ishbel, Marchioness of Aberdeen and Temair, was President of the International Council of Women in 1893—1899, 1904—1920, and 1922-1936.

Following the 1888 meeting, the delegates returned to their countries determined to form National Councils. It was not until 1893 at the International Congress of Women in Chicago that Lady Aberdeen became the first active President of the International Council of Women. During the same year, Lady Aberdeen came to Canada as wife of the Governor General. The Canadian women invited her to be the president of their newly formed National Council, and this she accepted. In 1897, our National group became federated with the International Council. Today there are over 70 National Councils represented.

The ICW head office in Paris, France, encourages, organizes and supports regional seminars on human rights, peace, literacy, education, the advancement of women and their participation in economic and social development.

The Council of Women is organized to operate not only at the international and national levels but also provincially and locally and comprises a federation of organizations. Thus it can be a unifying body of community opinion which can speak with authority to governments and agencies. Many of the resolutions require action by governments for implementation. Committees are granted interviews with the Prime Minister and the Committee of Cabinet. Local Councils should meet with their own Mayors and City Councils. Briefs are invited and presented to Royal Commissions and other governmental appointed committees and Council women are invited frequently to serve on government boards.

In 1893, Lady Aberdeen, our first National President, set our four priorities for our Councils. Today... we ask ourselves, are we honouring these commitments. They were: (i) the development of Canadian leaders; (ii) the setting up of committees to work on long range projects, such as immigration, health, education, housing and town planning; (iii) a creation of a deep interest in ICW and international affairs; and (iv) the formation of many Councils of Women to carry out these objectives.

Lady Aberdeen has been designated as an individual of national significance by the Historic Sites and Monuments Board of Canada and a Plaque Unveiling Ceremony took place at Government House in Ottawa, October 29th, 1987.

Mary Sanford, Archivist of
White Rock and District Council of Women.

ON CHILDREN FROM THE PROPHET

by KAHLIL GIBRAN

... Your children are not your children. They are the sons and daughters of Life's longing for itself. They come through you but not from you. And though they are with you yet they belong not to you. You may give them your love but not your thoughts. For they have their own thoughts.

You may house their bodies but not their souls. For their souls dwell in the house of tomorrow, which you cannot visit, not even in your dreams. You may strive to be like them, but seek not to make them like you. For life goes not backward nor tarries with yesterday...

Kahlil Gibran was a philosophical essayist, novelist, mystic poet and artist. He was born in Lebanon in 1883 and died in New York, 1931.

SAVELLA STECHISHIN

THE FORMATION OF THE UKRAINIAN WOMEN'S ORGANIZATIONS IN CANADA

This address was presented by Savella Stechishin at the work-shop Conference of the Second Wreath held 11—14 October, 1985, at the Universityof Alberta in Edmonton. The Conference was sponsored by an Edmonton based women's group to commemorate 100 anniversary of the Ukrainian women's movement founded in 1884 in Ukraine, and to explore issues relating to ethnicity and feminism.

1884 is an important historical date marking the 100th anniversary of the Ukrainian Women's Movement in Ukraine initiated by a writer and women's activist, Natalia Kobrynska. Its main goal was women's rights — admission to universities and professions. As the movement progressed, it exerted its influence on the life of Ukrainian women in Canada. It attracted attention because it projected new horizons, and promoted enlightenment and national consciousness. It made women aware of the necessity of having their own women's organization through which they could voice their opinions and participate in community life. As a result, the movement grew rapidly in the twenties leading to the formation of the first national women's organization in 1926 — THE UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA (SOYUZ UKRAINOK KANADY). In later years three more national women's organizations were formed.

While women in Ukraine struggled for civil and political rights and also actively participated jointly with men in the struggle for social and political progress and for a free independent Ukraine, we in Canada took a different course. We did not have to fight for political or women's rights because we already had them. Canada gave us freedom and great opportunities. But we had complex problems of adoptation in a new land: serious day-to-day issues confronting Ukrainian families.

The Canadian government was anxious to open up and populate the West and therefore sponsored a large scale government-directed immigration offering free land to settlers. It was on the invitation of Sir Clifford Sifton, Minister of the Interior, that the Ukrainians began to settle in Western Canada at the turn of the century. The first Ukrainian immigrants came in 1891. Ukrainians arrived in Canada in three stages marked by differences in their motivation, social composition and cultural level. The first group came between 1891 and 1914, the second came between the two World wars, and after the Second World War came the third group — an influx of displaced people, war victims.

The first group of Ukrainian settlers consisted of experienced, land-hungry, hard-working farmers with their families. There was also a small sprinkling of educated "intelligentsia" and a few individuals of the former nobility (gentry). Canada attracted Ukrainians because of its free land and political and social freedoms which were denied them in the old country. They were also greatly impressed that there was no compulsory military training in Canada. These settlers were brave men and women of hardy stock, ready for unexpected adventures, able to endure pioneer frontier hardships in search of freedom and a better life for their children.

Like all pioneers, the early Ukrainian settlers faced many difficulties, barely existing on the meagre food supply, and earning their daily bread by hand labor under the most primitive conditions. The women especially experienced great hardships. Being left in the wilderness on the homestead with small children, the women were forced to carry on farm work while the men sought employment in the city or in railway construction to earn a few dollars in order to buy indispensable items for the farm, and food for the family. In addition to these difficulties, the Ukrainian settlers faced the problem of adapting to a new land. To the Anglo-Saxons they were strange people with strange ways, strange dress, strange language. Likewise, the Anglo-Saxons were just as strange to the Ukrainians with their strange ways and strange language. Often they were met with discrimination and sneers for no one knew who they were and where they had come from. In those days the term "Ukrainian" was not used. They were called Ruthenian or, after the name of the province from which they came, Galician, Bukovinian, also Russian or Austrian. They were designated according to the territory from which they came.

The Ukrainian settlers were branded as undesirable foreigners, unable to become Canadian. They

were called "bohunks" and were treated with contempt. When applying for a job, they were discriminated because their names were not Anglo-Saxon and were unpronounceable. Due to such social pressure caused by prejudice and discrimination, some Ukrainians changed their names to the Anglo-Saxon ones, being ashamed of their national origin. These were very serious problems as they undermined one's worthiness and human dignity, creating a harmful feeling of inferiority. Not knowing the English language, they were unable to communicate with others. It was natural for them to seek sympathy and understanding in the company of their own countrymen, away from the hostile environment.

In time the settlements grew into extensive colonies spreading over several townships. These block settlements helped the Ukrainian settlers to establish their own way of life as practised in Ukraine. They began building churches and community halls. The parishes, by the very fact of their existence, became centres of social life and bases for cultural activities of the people. They organized enlightenment societies (Prosvita), drama clubs, choral groups, and established reading rooms (chytalnia), and small libraries in the community halls. The people had been attached to such cultural and recreational activities in the old country. Wherever there was a Ukrainian teacher, Ukrainian language was taught in school after school hours.

Ukrainian language newspapers made their appearance several years before the First World War. The newspapers promoted national consciousness and the use of the term "Ukrainian" in place of Galician and Ruthenian. During the twenties the output of Ukrainian teachers increased, and by the early thirties they staffed almost all of the rural schools in Ukrainian settlements.

With the help of Ukrainian teachers in rural schools, Ukrainian books, and Ukrainian language newspapers, cultural life in Ukrainian settlements flourished. Enlightenment Societies became active. They arranged public lectures, sponsored concerts and stage plays. These activities helped the people to feel more at home. Their children born in Canada began acquiring Canadian ways. They were gradually blending into Canadian life alongside their fellow Canadians. They entered the professions, became teachers, lawyers, doctors, dentists, scientists, and civil servants. They had shown that they were as capable as other Canadians.

Ukrainian settlers were fortunate to have good leaders whose foresight and dedication helped them in adapting to the new life in Canada with self-respect and human dignity yet without losing their cultural heritage. These leaders opposed rapid assimilation (the melting-pot type) as practised in the U.S.A., because it strips away all the spiritual values of the past, leaving emptiness in its place. Their opposition was justified. Throughout the centuries, Ukrainians suffered political subjugation in Ukraine and had been menaced with denationalization. For this reason they distrusted the term "assimilation" which to them was the same as denationalization. The more congenial sounding name "integration" was preferred, since it covers the idea of gradual blending in a natural process into the Canadian way of life, allowing for normal inner mental and psychological adjustment. The end result of integration is definite Canadianization of the immigrant, which is assimilation, but the process is gradual and not as detrimental to one's self-image.

The early Ukrainian leaders, men and women in the forefront of Ukrainian life in Canada, promoted the policy of self-reliance, self-respect, dependence on one's own resources, and cultivation of pride in one's national origin and cultural heritage. They encouraged the younger generation to acquire university education. In fact, education was the slogan of the day — OUR FUTURE LIES IN EDUCATION. It was for this reason that the Petro Mohyla Institute was established in Saskatoon in 1916 as a hostel. Originally it was also a residential school. The Institute provided accommodation for male and female students attending high school, Normal School (Teacher's College), University, and Secretarial School. Similar Institutes were established in Edmonton, Winnipeg and later in Toronto. The founders of the Institutes were far-sighted. They stressed the importance of higher education for girls so they could become educated marriage partners for educated young Ukrainian men and also educated future mothers. Among the intellectuals, education for girls was especially stressed. The old saying that education for girls is not needed, was ridiculed.

The Petro Mohyla Institute played a very important part in the rapid growth of the national consciousness among the Ukrainian settlers and especially the students. The Institute had excellent compulsory courses in Ukrainian history, literature, grammar and leadership training. It was stressed to the students that one's ancestral heritage gives depth and beauty to life. It would be tragic to strip away all the spiritual values of the past. To abandon Ukrainian language, customs and religion would show weakness of character and would undermine

one's spiritual growth. The students were trained to be leaders in community work wherever they happened to be living. It was their duty to promote enlightenment through reading and lectures. It was also their duty to see that the Ukrainian children in the community were getting instruction in the Ukrainian language. It was under this influence and in the Petro Mohyla Institute that the first seeds of the Ukrainian women's movement sprouted in the early twenties; and in a short time it mushroomed into a mass movement.

Through participation in church activities, enlightenment (Prosvita) societies, drama clubs, and choir groups, women came out of the confines of their homes and became aware of their place in the life of the community. There were strong personalities among the women who asserted their opinions at meetings and directed the activities of the community. During the latter part of the First World War, voices were heard about organizing working women in the large cities, but there was no response. However, the rumblings remained alive.

Winnipeg had been regarded as the centre of social and cultural life from the early beginning of Ukrainian immigration to Canada. In 1905, the Ukrainian National Home Association (Narodniy Dim) was established in Winnipeg. Through its leadership, it influenced and guided the early Ukrainian settlements. The president of the Association, Taras Ferley, encouraged the Ukrainian women in Winnipeg to organize. He called a meeting of women in 1916 and addressed the group, urging them to take interest in community affairs and in the Ukrainian cause. A founding committee was formed which organized the Ukrainian Women's Enlightenment (Prosvitne) Society with Maria Boyanivska as president. Other founders include Eugenia Demchuk, Natalia Ferley, Olha Arsenych, and Emilia Hykawa. These women belonged to the intellectual group, the intelligentsia. It was the first Ukrainian women's organization in Canada. It served as an auxiliary body to the National Home Association, and it also participated in the Ukrainian Red Cross work. At that time, the women in Canada were fighting for equal rights, and their right to vote was obtained in Manitoba in 1918. The Enlightenment Society issued an appeal to all women urging them to register and vote in the provincial election. Unfortunately, this organization remained unknown outside of Winnipeg and had no effect on the rest of the Ukrainian women in Canada. It lasted ten years and gradually weakened. In 1926 it was reorganized under the name of Lesia Ukrainka Association which is still in existence. Most of the members of the original Society later joined the Ukrainian Women's Association of Canada when it was formed in 1926.

In conjunction with the parishes there were "Sisterhoods" (Sestrytstwa), whose duties were to serve the parish in its various religious observances. In later years some of them became a nucleus for a women's organization. There were attempts here and there to organize women. One was in Dana, Saskatchewan, east of Saskatoon, where a Ukrainian women's organization TRUD (Toil) was formed in 1917. However, women were not ready for it and it fell. In 1919, the women in Ethelbert, Manitoba, organized the Ukrainian Women's Enlightenment Society (Prosvitne Tovarystvo) under the initiative of Anastasia Hryhorchuk but it did not last long. A similar Society was formed in Keld, Manitoba and Vegreville, Alberta. These early attempts at organizing indicate that the women felt a need for their own organization.

———————

TEN COMMANDMENTS OF HUMAN RELATIONS

1. SPEAK TO PEOPLE — there is nothing so nice as a cheerful word of greeting.
2. SMILE AT PEOPLE — it takes 72 muscles to frown, only 14 to smile.
3. CALL PEOPLE — the sweetest music to anyone's ears is the sound of his own name.
4. BE FRIENDLY and helpful, if you would have friends, be a friend.
5. BE CORDIAL — speak and act as if everything you do is a genuine pleasure.
6. BE GENUINELY interested in people — you can like almost everybody if you try.
7. BE GENEROUS with praise — cautious with criticism.
8. BE CONSIDERATE with the feelings of others — there are usually three sides to a controversy; yours, the other fellow's, and the right side.
9. BE ALERT to give service — what counts most in life is what we do for others.
10. ADD TO THIS a good sense of humour, a big dose of patience and a dash of humility, and you will be rewarded many-fold.

From the Amnesty International Cook Book, 1986.

Submitted by *Helen Raycheba*

НАШИМ ДІТЯМ

ВЕЛИЧАЄМ ТЕБЕ, МАМО

1. Величаєм тебе мамо,
   В ту святочну днину,
   За твій труд і за старання
   Пильні без упину.

2. Величаєм за ту працю,
   Яку мама дала,
   Нім дитина від колиски
   На ніженьки стала.

3. Величаєм за цей догляд,
   Пильний, невсипущий,
   Щоб собі що не накоїв
   Син непосидющий.

4. Величаєм за ті скорбні
   Недоспані ночі,
   Як недуга заглянула
   Дитиноньці в очі.

5. Величаєм за опіку,
   У житті заранні,
   І за те перед Тобою
   Клонимось в пошані.

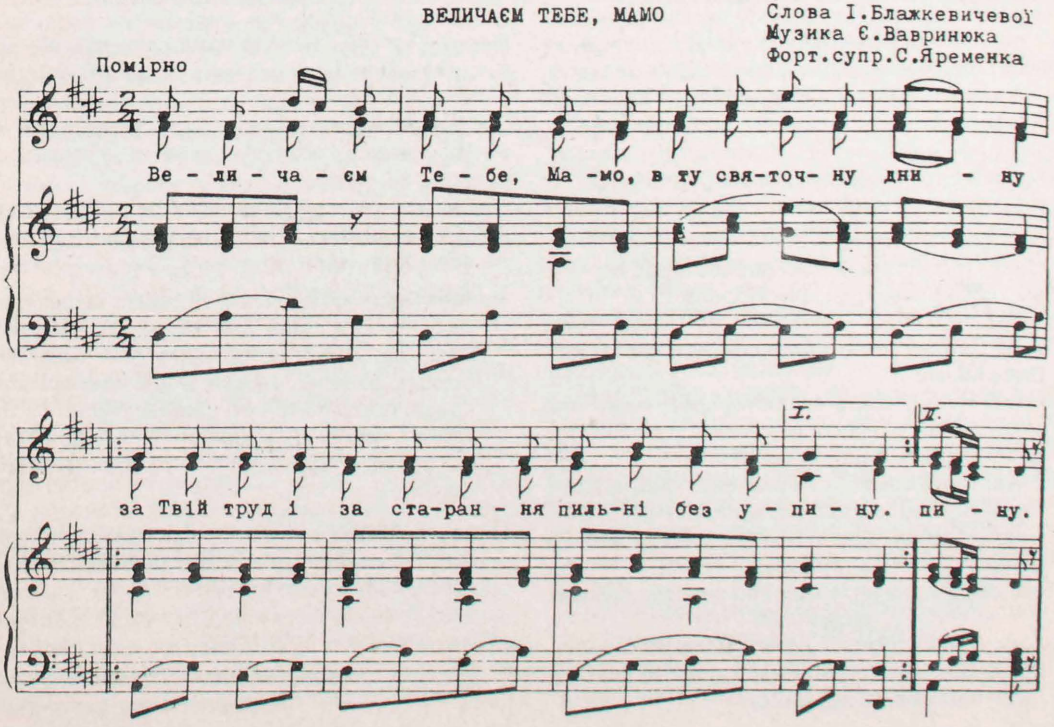

МИКОЛА УГРИНБЕЗГРІШНИЙ

СВЯТО МАТЕРІ

Свято Матері! Ходім,
Свіжих квітів назбираймо
І віночки принесім!
Свято Матері! Спішім
В рідний наш Народний Дім,
Там матусь ми привітаймо!
Свято Матері! Ходім,
Свіжих квітів назбираймо!

Хто ж найближчий в серці нам,
Як не мама тут, на світі?
Хто веде до неба брам?
Хто найближчий в серці нам?
Хто молитись в Божий храм
Водить нас взимі і вліті?
Хто найближчий в серці нам,
Як не мама тут, на світі?

Вдячне серце приносім
Нашій мамі все й усюди!
У її привітний дім
Вдячне серце приносім,
Щастя в Господа просім,
Хай щаслива з нами буде!
Вдячне серце приносім
Нашій Мамі все й усюди!

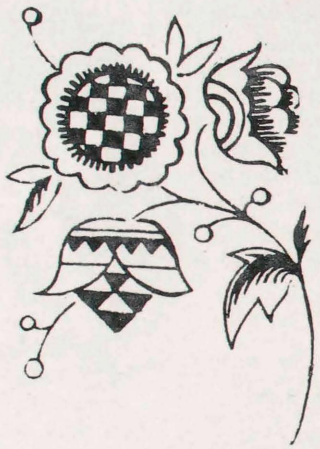

РОМАН ЗАВАДОВИЧ

КВІТКА ДЛЯ МАМИ

Вона в городчику зійшла
Найперша між квітками,
А як найперша розцвіла,
Сказала Марточка мала:
"Це квіточка для мами".

Її Івасик доглядав
Маленькими руками,
Щодня водою підливав,
Щодня до Марточки шептав;
"Це квіточка для мами".

І наливалася вона
І пахом і красками,
Як Боже сонечко — ясна,
І люба-ніжна, мов весна —
Ця квіточка для мами.

А в Мамин День, як цвіт вишень
Запахнув між садками,
До мами діти підійшли
І з поцілунком подали
Цю "квіточку для мами".

ЧИЯ МАМА КРАЩА?

(П'єса для дітей Рідної Школи на День Матері)

Перероблено з казки
Ніни Наркевич

ДІЙОВІ ОСОБИ:

Білочка — Ягнятко
Зайчик — Ворон
Песик — Сова

Сцена під час весни, ліс, дерева, кущі, весняні квіти. Усі звірі на сцені крім Ворона.

Песик: Гав! — Гав! — Гав! Гей мої любі, чи Ви чули новину? Сьогодні усі люди святкують День Мами.

Ягнятко: Бе-е! — Бе-е! люблять свою маму, але такої любої мами, як моя немає у світі! Вона дає мені пити солоденьке молоко!

Білочка: Такої мами, як у мене ніхто не має. Вона завжди збирає для мене горішки, гриби і шишки. Вона вчить мене стрибати ось як далеко! (Білочка стрибає).

(Тоді зайчик так не несміливо висовує голову із-за куща)

Зайчик: А ось я думаю, що моя мама наймиліша. Вона все мені приносить гарну зелену капусту і моркву солоденьку.

Песик: Гав-гав-гав! Моя мама наймудріша! Вона не тільки мене годує, миє, а ще і хату стереже моєї господині.

Усі звірі кругом пенька сперечаються між собою, декотрі кричать „ні-ні моя мама найкраща", "ні, моя, моя"

Раптом на сцену прилітає великий Ворон і кракає. Всі звірі втихли, а Ворон ставши на пеньок каже:

Ворон: Послухайте мене! Я скрізь літаю, я все бачу, то кажу Вам для кожного з Вас Ваша мама найдорожча, бо ніхто про Вас так не подбає, як рідна матуся. Отож не сваріться, а краще подумайте про свою матусю, бо сьогодні — день, коли кожний вітає свою маму. Ну бувайте здорові! Кра-кра-кра! (Летить із сцени).

Сова: (З дерева) ГУ-гу-гу! Він мудрий! Він мудрий! Слухайте його; Він правду каже. Всі мами дорогі для своїх діточок!

При кінці п'єси діти можуть заспівати цю пісню "величаєм тебе мамо".

Маріянна Зузак, Людмила Сорока
референтки приватних шкіл

ДАР НА "ПРОМІНЬ"

Пані Єлена Коваль в Келґари, Альберта склала княжий дар — $1000.00 на журнал "Промінь". Дар цей був з нагоди 60-ліття Союзу Українок Канади, у ювілейний рік організації, якої заслуги для українського суспільства пані Коваль високо оцінює.

Це не перша пожертва пані Коваль для нашої преси, а зокрема для журналу "Промінь". Від довгих років вона є його референткою в Келґарі і околиці: Досі придбала певне число передплатниць, дарували передплати в дарунки, складала різдвяні привіти кожного року, 1984 р. в рік 100-ліття жіночого руху дарувала 1,000.00 на "Промінь".

Пані Коваль з дому Романюк народилась в Західній Україні, на Буковині, в селі Малий Кучерив. До Канади приїхала з мамою трирічною дитиною до батька в Монтреалі 1910-1912 роках. З Монтреалу родина Романюків переїхала до Саскачевану в околицю Шіго. Тут вони набули свою власну фарму, а працюючи завзято вневдовзі набули другу фарму.

До початкової школи ходила Єлена в Шіго. Вчилася тільки восени; зимою школа була замкнена через великі сніги та морози. З дитинства працювала по своїй змозі з батьками на фармі, а зимовими вечорами навчала мама своїх дітей читати і писати по українськи.

Одружилась Єлена Романюк у п'ятнадцяти років свого життя з Михайлом Ковалем, вдівцем з чотирма дітьми — найстаршому з них було п'ять і пів років, а наймолодшому рік і пів. Не легко було молоденькій жінці доглядати діток, особливо як зими були холодні, тяжкі, а хатина на горбі. Літом помагала чоловікові на фармі.

З часом діти попідростали, пішли до школи. Мама хоч і не рідна, жаліла сиріток, хотіла, щоб учились. Доньки покінчили школи і пішли учителювати. Сини також покінчивши школи, пішли на своє, а батьки обидвоє лишились на фармі.

Маючи більше вільного часу, пані Коваль включається в громадську працю у відділі Союзу Українок Канади ім. св. Ольги в Айтуні, Саск., де була довголітною головою, Михайло Коваль був секретарем громади та старшим братом у церкві. Обидвоє захоплені громадською працею, якій віддавали свій час з посвятою.

В 1945 році переїхали до Брит. Колюмбії до містечка Ливінтон, де працювали обидвоє та сплачували довги за фарми в Саскачевані. Тут в

скорому часі включились в громадську працю при церкві у Вернон, Б.К., пані Коваль у жіночім товаристві. Допомагали у будові церкви, купили до новозбудованої церкви килим.

У 1953 році переїхали до Келґари в Альберті до старшого сина. Вневдовзі купили на сплати свій власний дім. Пані Коваль пішла до праці, бо треба було сплачувала борги. Тут обидвоє п-во Коваль включились в активну працю в громаді. Михайло був старшим братом, а пані Єлена Коваль стала великою допомогою у праці в жіночім товаристві.

Живучи далеко від церкви, яку дуже любили, постановили купити хату ближче церкви, а коли громада буде розбудовуватись, відпустити громаді. Так воно й сталось. Пройшло 14 літ як громада задумала будувати Культурний Осередок й якраз потребувала тієї землі, яку власники відпродали за ту саму ціну, що купили, хоч вартість її була подвійна.

В 1977 році відійшов у вічність чоловік Єлени Михайло, залишаючи за собою багато добрих діл і світлу пам'ять достойного громадянина. Пані Єлена залишилась сама, а шануючи думки і діла свого чоловіка продовжувала віддавати свій час потребам громадським в жіночім товаристві: в громаді, для церкви, в праці для свого народу.

На той самий Культурний Осередок у Келґарі пані Коваль подарувала $50.000.00.

За молодих літ приходилось пані Коваль тяжко працювати, але наші піонерки мали ве-

лику віру в Бога, любили все своє українське рідне і шанували чуже. Бог допоміг їм. Їхні здобутки принесли їм велику користь. Пані Коваль постановила обділити ними усі наші українські установи, а найбільше призначила на нашу Українську Православну Церкву, яка буде зберігати українську мову, мову наших дідів і прадідів.

Для журналу "Промінь" пані Коваль зробила багато добра оцінивши його вартість в розбудові українського, громадського життя. Тим самим висловлюємо наше щире спасибі пані Єлені Коваль, за її дари та її моральну піддержку рідного слова.

Н. Когуська

ПОЗНАЙОМТЕСЯ З РЕФЕРЕНТКАМИ "ПРОМЕНЯ"

Референтки журналу виконують важливу працю для своєї преси. Вони є великою допомогою редакції і адміністрації журналу. Вони звернуться до Вас і пригадають, Вам про передплату, вони перекажуть і попросять скласти пожертву на журнал, вони потрудяться придбати нових читачів. Все це вони роблять з посвятою без жодної матеріяльної нагороди. Тому завжди зустрічайте їх привітно і допоможіть їм виконувати їхні обов'язки. Тут проголошуємо прізвища референток почавши з Бр. Колюмбії по провінціях.

Маргарета Ременда, рефер. Відділу ім. Лесі Українки у Ванкувері. Б.К.

Настасія Микитюк, рефер. Відділу ім. Кн. Ольги, Вернон, Б.К.

Марія Боднарчук — Манюк, рефер. Відділу ім. Ольги Кобилянської, Суррей, Б.К.

Зеновія Талпаш, рефер. Відділу ім. Савелі Стечишин, Келовна, Б.К.

* * *

Кароліна Малайко, рефер. Відділу ім. Лесі Українки, Едмонтон, Алта.

Емілія Репка, рефер. Відділу при Катедрі св. Івана, Едмонтон, Алта.

Петруся Колотилюк, рефер. Відділу ім. Ольги Кобилянської, Смокі, Лейк, Алта.

Марія Метрунець, рефер. Відділу ім. Олени Пчілки, Мирнам, Алта.

Єлена Коваль, реф. Відділу ім. Ольги Басараб, Келґари, Алта.

Павліна Мулька, рефер. Відділу ім. Лесі Українки, Ту Гилс, Алта.

Френцес Тарновець, рефер. Відділу при церкві св. Михайла, Едмонтон.

* * *

Марія Дорош, рефер. Відділу ім. Ольги Кобилянської, Саскатун, Саск.

Марія Цьона, рефер. Відділу ім. Хариті Кононенко, Блей Лейк, Саск.

Добр. Богданна Крочак, рефер. Відділу ім. Ольги Басараб, Ніпавин, Саск.

Катерина Маліцька, рефер. Відділу ім. Олени Пчілки, Норт Бетлефорд, Саск.

Вірджінія Верещук-Джонсон, рефер. Відділу ім. Олени Пчілки, Йорктон, Саск.

Марія Михалюк, рефер. Відділу ім. Лесі Українки, Сторджис, Саск.

Ольга Смитанюк, рефер. Відділу ім. Ольги Басараб, Гефорд, Саск.

О. Петранюк, рефер. Відділу ім. Доньки України, Реджайна, Саск.

Євгенія Палідвор, рефер. Відділу ім. Кн. Ольги, Принц Алберт, Саск.

Марія Березюк, рефер. Відділу ім. св. Ольги, Айтуна, Саск.

Стефанія Ґорчинська, рефер. Відділу ім. Марії Маркович, Канора, Саск.

* * *

Марія Карпяк, рефер. Відділу ім. Лесі Українки, Вінніпеґ, Ман.

Марія Білоус, рефер. Відділу ім. Лесі Українки, Давфин, Ман.

Добр. Оля Демчук, рефер. Відділу Доньки України, Роблин, Ман.

Анастасія Грицак, рефер. Відділу ім. Лесі Українки, Овкбурн, Ман.

* * *

Лідія Лібер, рефер. Відділу ім. Кн. Ольги, Торонто, Онт.

Галина Губа, рефер. Відділу ім. Кн. Ольги, Лондон, Онт.

Ледія Боднарчук, рефер. Відділу ім. Лесі Українки, Виндзор, Онт.

Марія Сторожук, рефер. Відділу Доньки України, Тандер Бей, Онт.

Наталія Давдс, рефер. Відділу ім. Барвінок, Ошава, Онт.

Марія Лещук, рефер. Відділу ім. Лесі Українки, Гамільтон, Онт.

Марія Федак, рефер. Відділу ім. св. Анни, Скарборо, Онт.

Галина Михальчук, рефер. Віддіу ім. Лесі Українки, Оттава, Онт.

Т. Демяненко, рефер., Відділ ім. Лесі Українки, Ст. Кетерінс, Онт.

Т. Сидоренко, рефер. Відділу, Доньки України, Монтреал.

ДЕНЬ ЧЛЕНСТВА

ВІННІПЕҐ, Ман.

Відділу ім Лесі Українки при Катедрі Св. Тройці в Вінніпезі влаштував березня 1988 р. День Членства. По святій Літургії, і по смачній перекусці голова відділу пані Н. Міщук відкрила збори і попросила присутніх на хвилинку мовчанки за покійних членок. Пані О. Ковальчук, голова членського комітету провадила програмою дня. Вона покликала голову Пров. Екз. на Ман. до слова.

Пані П. Іґнаш у своїм привіті сказала, що ми є щасливі, що маємо поміж себе членок, котрі є в Союзі 60 літ. Також членки, котрі посвятили ціле життя в Союзі в ріжних ділянках праці. Вона закликала до кооперації, без різниці віку членок. Просила, щоб молодші членки охоче брали обов'язки на себе.

Відзначені членки — зліва направо: Галина Богонос — за 25-літню діяльність, Оля Завісляк — за довголітню виховну працю, Марія Симчич за 60-літню і Орися Буґера за 25-літню.

Добр. М. Керніцька — представила доповідача цього дня, прот. А. Тетеренка. Отець у своїй доповіді говорив про початки християнського руху в Україні перед 988 р. Він твердив, що то не була легенда, так як дехто говорить, але історія доказує, що то є факт. Пані Галина Коваль подякувала о. Тетеренкові за доповідь і проголосила,

Управа Відділу ім. Лесі Українки

Перший ряд зліва направо: корес. секр. — П. Кревецька; голова — Н. Міщук; голова Пров. Екзекутиви — П. Іґнаш; секретарка — А. Назаревич; друга заст. голови — Г. Ґеддовс.

Другий ряд — фінан. секр. — А. Калинюк, перша заст. голови — О. Буґера. Відсутня касирка — Г. Майба.

що впродовж року буде більше доповідів на тему тисячоліття нашої церкви.

Панна Теодора Гаврисишин, представила пані Марію Симчич народжену в Канаді, яка вже є в Союзі 60 літ. Вона підкреслила, яку велику працю вона вклала до нашої української культури, до Укр. Прав. церкви і до нашого народу взагалі. Була головою Відділу, довгі роки членкою Централі, де брала живу участь, в "КУК", також грошево підтримує різні українські установи. За її великі заслуги обдарували її грамотою і побажали їй "многії літа".

Пані Д. Терновецька представила пані Олю Завісляк, котра була одною з основоположниць відділу ім Лесі Українки. Ще з молодих літ вона цікавилася громадським рухом як драмою, співом доповідями, і співала в ріжних хорах. Вона щиро працювала у відділі, була головою й брала живу участь в Жіночій Ряді, також в крайові, управі Ком. Укр. Канади. Була рефереткою СУМК довгі роки, вчила хор, недільну школу і брала живу участь у з'їздах, конференціях тих установ, де належала. Була нагороджена Шевченківською медалею і багатьма грамотами. За її заслуги відділ нагородив і вручив їй на пам'ятку книжку "Півстоліття на громадській ниві". і побажав їй многих літ і багато здоров'я.

Опісля панна Т. Гаврисишин представила членок, що є в нашім відділі 25 літ — а саме: Галину Богонос, Орисю Буґеру, котрі активні в нашім відділі. Нові членки, що вписалися цього року їх представила пані Софія Дзоба: Марійка Луців, Анна Назаревич, Шелей Ковальчук, Галя Каліка, Ольга Муканик і Розалія Пестрак.

Пані Віра Керелюк проголосила, що пані Орися Буґера, Настуня Міщук і Ольга Ковальчук, були присутніми на всіх зборах минулого року і вручила їм китицю квітів. На закінчення п-і О. Буґера подякувала всім, що причинилися до цього успішного свята. Програма закінчилася молитвою, котру провів о. д-р Ф. Керніцькій.

М. Юрків

ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖЖЯ П-ВА А. І П. ДОБРОВОЛЬСЬКИХ

СУРЕЙ, Б.К.

У вівторок 9-го лютого 1988 донька п-ва Петра й Антонії Добровольських влаштували своїм батькам велику несподіванку з нагоди їхнього подружнього 60-літнього ювілею.

Дочка Катерина Ґелич з Елфрост, Саск, і дочка Маруся Бавур з Торонта, запросили гурток близьких приятелів і сестрінку п. Добровольського з чоловіком, п-во Йосифа й Олю Валашек з Еґесфорд, Б.К. додому їх родичів, де відбулося прийняття для ювілят.

Дуже гарно відбулося це родинне свято, згадуючи минулі роки, що хоч не були легкі на початках, але переживалось все це в обопільній згоді і любові.

Дочки запросили гостей засісти до гарно прибраного стола. Молитву "Отче наш" перед споживанням страв проспівали всі гуртом, по молитві слідувала смачна вечера в приємній товариській атмосфері та дружній гутірці: По вечері відспівали "Достойно є" а ювілятам "На многії літа" та побажання їм міцного здоров'я щасливого проживання в добрі і любові як і досі.

П-во Добровольські подякували своїм дочкам та усім гостям, що прибули на їх урочисте родинне свято, та вшанували їх своєю присутністю.

П-во Добровольські є довголітніми членами Української Православної Церкви, а від 1968 р. є членами Успіння Пресв. Богородиці у Суррей, Б.К. Пані Анна Добровольська є почесною членкою відділу Союзу Українок ім. О. Кобилянської в Суррей й була у сестрицтві впродовж 20 років. П-во Добровольські ще обидвоє є активними й усі радо допомагають де потрібно.

Зліва направо у першому ряді сидять: Петро Добровольський, його дружина Антонія Добровольська. В другому ряді дочки — перша зліва Марія Бавур і друга — Катерина Ґелич.

Під час гостини голова відділу пані В. Бонар і референтка "Променя" п. Марія Манюк провели збірку на "Промінь" і "Вісник". Пожертви склали слідуючі по $25.00 — п-во Добровольські, по $20.00 — п-во Валяшок, по $10.00 — п-во Олексюк, п-во Скакун, по $5.00 — п-во Манюк, п-во Бонар, пані Безелович, по $4.00 — п-во Ключка , по $2.00 — п-во Черські і пані Ґелич.

З того дар на "Промінь" — $68.00.

М. Боднарчук — Манюк, рефер.

В ЧЕСТЬ ПАРАНІ САЛАМАНДИК

ЕДМОНТОН, АЛТА.

Дня 20-го лютого 1988 року чайне прийняття відбулося в залі дому "Дніпро". Це свято було улаштовано у честь Парані Саламандик з нагоди дня її народження. Цього року, 14-го лютого Парані сповнилося 93 роки життя. Організатори цього свята були Єлена Нелсон і Йосефа Саламандик — племінниці. Тост у честь ювілянтки підніс племінник, Іван Ґреґорі. Іванна Дженис була господинею денного порядку.

Свято відкрито Молебнем у каплиці Прес. Богородиці у домі "Дніпро". Прот. о. М. Равлюк відслужив молитву, а Андрій Мельничук і Івана Киця дякували. На святі були присутні близькі приятелі: дві сестрі, Гафія Янішевська (95) і Гануся Ґреґорі (90); дочка Ґеня Вудз, три ґенерації племінників і племінниць та інші члени родини Саламандиків.

Параня народилася 14-го лютого 1895 року у селі Толова, Снятинського повіту в родині Івана і Марії Зварич. 1900 року ця родина прибула до Канади. Приїхали батьки, два сини — Петро й Андрій, п'ять дочок — Анниця (Косташ), Єлена (Винничук), Гафія (Янішевська), Гануся (Ґреґорі), і Параня. Родина Зварічів поселилися у фармерській садибі в околиці Ройел Парк — Веґревиль.

Параня Зварич вийшла заміж за Василя Саламандика 1912 року. Спершу молоде подружжя осілось в околиці Гамерука, Альберта. 1918-го року родина Саламандиків переселилася на фарму в околицю Веґревиль.

Подружне життя Саламандика Бог обдарував п'ятьма дочками — Наталка, заміжня за Джок Ґодфрей в Торонто; Ґеня — Бост. суддя Джим Вуддз в Калґері; Єлисавета — Гарві Ервін в Торонто; Леся Саймонз, вдова в Гюстон, Тексес, З.Ш.А; Оля за д-ром Іваном Спрол в Оттаві.

Василь і Параня Саламандики були фармері, їхня господарка відзеркалювала їхню працьовиту вдачу. Господарство складалося з різноманітних збіжевих-тваринних галузь фармерства. Вони випробовували різні аґрономні вирощування. Василь був дуже експериментальної вдачі. Він був перший пасічник у Веґревільській околиці. Після успішного експерименту з бжолами, Василь і Параня посадили сад, у якому росли — яблука, квасниці, калина, сливи, черешні, вишні, суниці, малини, агруст і ожини.

Їхня фарма була показова на всю околицю Веґревиль. Улітку, приїжджали до них люди з цілої Альберти, а то навіть з різних місцевостий Канади, щоб подивитися на таке гарне і різноманітне розлоге господарство.

Помимо того що Параня виконувала різні господарські обов'язки, вона виявила себе добрим управителем ресурсів. Нічого не змарнувалося на їхній фармі. Все те що вродилося на полі, в саду, на городі було зібране. Для своєї родини на зиму, Параня наварила у скляних слоїках. А те що залишилося, вона

і Василь відвезли до Веґревиль на продаж. Продукти, що Параня продавала були: всяка садовина і городина, сметана, молоко, сир, масло, яйці, кури і мед. Кожної суботи вона возила якісь продукти на продаж до Веґревиль.

Племінники і племіниці п-ва Саламандиків, які мешкали в Едмонтоні, підчас літньої відпустки, приїжджали до тітки Парані на фарму. У пам'яті цих племінників залишилися дуже гарні і приємні спогади. Запам'ятали ті часи, коли вони, з тіткою їздили до Веґревилю у маленькій кареті. Це також дало дітям нагоду купити щось у місті за гроші, які вони заробили у тітки Парані. Протягом тижня діти збирали різні ягоди, а тітка їм платила п'ять центів за однолітрову мірку ягід, що вони назбирали.

Були між молодими збирачами такі особи, які хотіли перехитрити тітку. Вони накладали листя на дно горщика, так щоб наповнити горщик якнайскорше, та у той спосіб заробити більше грошей, але, тітка Параня вдавала, що вона не догадувалася чому так багато листя було на дні горщика. Вона платила збирачам за взаємною згодою.

Василь і Параня Саламандики відзначилися у церковно-громадському житті тим, що їхній дім був "житло" для Владики Теодоровича. Він приїжджав до їхнього розлогого дому раз або два рази в рік, і перебував у них протягом цілого тижня або й довше. Василь Саламандик возив Владику Теодоровича на візитацію до церкви у Веґревиль, Січ-Коломия й Інисфрі. Родина Саламандиків тепло приймала Пок. Владику Теодоровича у своєму домі без жодних винагород.

Василь Саламандик упокоївся 7-го квітня, 1952 року, з недуги удару серця. Параня самітна не могла управляти фармою — тому у серпні того ж року вона продала своє господарство і пересилилася до Едмонтону. Відразу Параня Саламандик вписалася в ряди членів громади при Катедрі Св. Івана. Вона

вписалася в ряди членок Союзу Українок Канади, як переходова членка з Відділу Січ-Коломия, де її відзначили за 25-річну працю. В цей час Параня Саламандик пишається грамотою і відзнакою за 50-річню приналежність у Союзі Українок Канади.

Помимо того, що здоров'я Парані послабилось, вона не піддається. Переживши операції на катаракти в обох очах і на рака, вона завжди дуже зайнята — шиє фартушки, ковдри і налавники. Вона теж робить пироги, які нараховуються в тисячі для дітей, внуків племінників і приятелів.

Параня ще сама ходить на закупно харчів, доглядає свої фінансові справи, і ходить до церкви майже кожної неділі і церковного свята.

Параня Саламандик приписує свою довговічність; віруванням у Бога, тяжкій праці і денній фізичній вправі.

Для п'ятьох дочок, одинадцятьох внуків, сімох правнуків, многочислених племінників і племінець Параня Саламандик взірцевий приклад любимої, доброї, щирої людини.

Бажаємо їй кріпкого зродов'я у цей день її народження. Нехай Бог щастить її ще прожити многі, многі літа.

Іванна Дженис

Віра Федорук з Веґревиль пропонувала, щоб провести грошеву збірку замість подарунку для пані Саламандик.

Гості пожертвували:

а) **на журнал Промінь** $158.00.

По $20.00 — Владик Саламандик, Владик Косташ, Іван Винничук, Гафія Янішевська.

По $10.00 — Славка Смит, Іванна Дженіс, Любка Ґреґорі, Іван Лепчук.

По $5.00 — Рахиля Скакун, Розалія Ґовда, Вайлет Косташ, Марія Гарасимів, Джим Паіш.

По $3.00 — Єлена Романюк, Марія Романюк, Марія Григор.

По $2.00 — Василь Косташ, Анна Данелович.

б) **на музей** $65.00.

По $20.00 — Анна Ґреґор.

По $ 10.00 — Єлена Нелсон, Володимир Дженис, Ольга Ганночко.

По $5.00 — Ґеня Вудз, Віра Федорук, Орест Фодчук

Разом $208.00.

Параня Саламандик пожертвувала $75.00 на журнал "Промінь".

ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

ВАНКУВЕР, Б.К.

54-ті річні збори відділу відбулися в неділю 29-го листопада 1987 в катедральній авдиторії Пресвятої Трійці. Молитву провів митроф. прот. Ю. Туржанський, та хвилиною мовчанки вшанували покійних членок. Голова Емілія Чуйко відкрила збори і ними керувала, секретарка — Г. Загоруйко.

Діяльність за 1987 р.: Відбулося 9-місячних зборів і 6-засідань заряду. В лютому місяці влаштували Академію в честь поетеси Л. Українки, з чого прихід переслано на журнал "Промінь". Наші членки допомагають праці при громаді, подають поради і фінансову допомогу сумківцями, рідній та недільній школі. Відділ є членом Льокальної Жіночої Ради, бере активну участь у Провінційній Екзекутиві, К.У.К., Т.У.С.

Велике число членок приготовляють обіди, перекуски, чайні прийняття на різні оказії. Випродаж Великоднього печива та писанок, роблять вистави українського мистецтва, відвідують хворих членок по лікарнях і домах. Співають в церковному хорі, належять до сестрицтва, що дбає про порядок і чистоту в церкві. Даємо поміч нашим людям в Бразилії, та багато інших імпрез відбулося за рік.

Фінансовий звіт за 1987. Прихід — 12,678.68, Перенесено з 1986 — 2, 015.04, Розхід — 13, 634.37, лишилося в касі 1,043.98.

З пошаною Г. Загоруйко

Управа відділу С.У.К. ім. Лесі Українки у Ванкувері на 1988 рік

Уступивша голова — Лелія Митрук, голова — Емілія Чуйко, 1-ша заст. голови — Вікторія Пушка, 2-га заст. голови — Савеля Стасюк, 3-тя заст. голови — Одарка Соджонкий, рекор. секр. — Галя Загоруйко, заст. рек. секр. і оголошення — Лелія Митрук, кореспо. секр. — Олена Дзюбенко, заст. корес. секретарки — Валя Малко, касирка — Євгенія Яремко, куховарська книжка — Віра Пачковська, членство — Лелія Митрук.

Референтки: СУМК-молодший — Одарка Соджонкий, українська-недільна школа — Славка Катник, бібліотека-архіви — Дорис Смит, журнал "Промінь" — Маргарета Ременда.

Представниці: К.У.К. — Марія Вакалюк, Галя Токарик, Жіноча Рада — Емілія Чуйко, Галя Токарик, Настя Воробець, Лелія Митрук, Вікторія Пушка.

Комітети: Мистецтва — Славка Щумей — голова, Настя Заведюк, Раїна Катон, культурно-освітній — Вікторія Пушка — голова, Марія Вакалюк, Люба Мануша, добродійної праці — Марія Вакалюк, Марія Руснак, соціяльний — Стефанія Шульган — голова, Марія Стівенс, сестриці — Марія Кульба — голова, Іванна Твердун, Євгенія Яремко.

Контрольна комісія: Стефанія Шулган, Люба Мануша, Робін Дейнс.

ВІДДІЛ ІМ. КНЯГИНІ ОЛЬГИ

ЛОНДОН, ОНТ.

В неділю 10 січня 1988 р. відбулися річні збори нашого відділу. Після Служби Божої всі членки зійшли до парафіяльної залі, мали смачну перекуску.

Голова відділу попросила отця Віталія помолитись та поблагословити наші збори. Однохвилинною мовчанкою вшанували пам'ять відійшовших у вічність членкинь.

Присутніх було 31 членкинь, 10 членів громади та отець Віталій. Після прочитання та затвердження протоколу минулих річних зборів вибрано для ведення зборів голову Галину Володченко, секр. Ніна Кузьменко. Звіти голови та урядниць відділу. На протязі року ми мали 9 місячних зборів і 6 засідань. Відділ збільшився на 4 членкині, маємо 62 чл., з яких 11 не платять членських внесків.

Наш відділ брав участь в окружному з'їзді в Ґрімсбі, Онт., вислали привіт і пожертву на З'їзд до Саскатуну. Вислали до Централі історію нашого відділу за 10 років. Брали участь на зборах Оселі Україна, де наш відділ є членом, відзначили 35-ліття відділу. Спільно з жіноцтвом О.Ж.Л.В.У. святкували свято Лесі Українки та жінок героїнь. Допомагали студенту богословія з Бразилії. Висилали пакунки з одягом потребуючим в Південну Америку. Наші членки співають в церковному хорі, в сестрицтві при церкві украшають наш храм, чистять лавки, миють канделябри ,доглядають живі, квіте та купують квіти до "Плащаниці". Добродійка Надія працює в недільній та Рідній школах. Оксана Метулинська вчить гри на бандурі і організувала хор молодих жінок. Викладали лекції писання писанок. Громада святкувала 1000-ліття православія і членкині приготували святочний обід, та дуже гарну мистецьку програму.

Групою членок вишито і пошито облачення для священника, пошили Істихарів, придбали 2 ручної роботи вишиті рушники. Купили і пошили нову завісу для сцени. Відбули 2 базари та продавали печиво, вареники. Купили машинку місити тісто. Відвідали та поставили квіти на могилки отця прот. Квасницького та добр. Клеоніки в м. Чатам.

Ми започаткували святкувати 65-ти літні уродини членкинь. Масово сходяться жінки, щоб поздоровити ювілятку, смачно повечеряють, поговорять, поспівають. Обдарують членкиню, яка переходить в "Золотий Вік". При кінці імпрези робимо збірку, щоб дати до преси за таку велику подію. Більшу частину висилаємо на наш журнал "Промінь", який є зеркалом нашої праці. О. Семенюк опікується музейним куточком.

Стан каси: перебрано з 1986 року — $513,70 прибуток, — $21,066, 38, видатки — 20,305, 88, залишилось в касі — 1.274,20.

До церковної каси, передали $14.000.00. Після всіх звітів, голова відділу Віра Яремченко подякувала всій управі і членкиням за співпрацю, отцю Віталію та добродійці Надії за поради й допомогу. Дуже цінемо наполеглову працю Оксани Метулинської, Орисі Армантраш та Лесі Шульги, з бандуристами та хористами, які своїми виступами прикрасили наші національні імпрези та церковні святкування.

Склад управи на 1988 р.: Голова Віра Яремченко, 1-ша заступ. Вікторія Калюжна, 2-га Маргарета Овчаренко, секретар Ніна Кузьменко, скарбник Віра Новицька, Господині — Тетяна Педенко, Галина Кошман, Вівіен Кошман. Культ-освітній деферент добр. Надія Метулинська. Суспільна опіка, Ольга О. Сулівам, Таісія Панасейко. Сестриці, Олександра Тищенко, Надія Шульга, Ольга Наконечна. Контр. Комісія О. І. Співак, Марія Ющенко, Роза Ковальчук. Референт "Променя" Г. Губа, Делегат до К.У.К. Г. Володченко, Музейний Куток О. Семенюк.

Нововибрану управу привітали голова громади Іван Нонсенко О. Віталій та побажали успіхів, співпраці і на майбутнє. Перевибрана голова подякувала за довір'я, сказавши "Надіюся що знову буде співпраця. "Вже від нині будемо готувалися до Голодної Куті".

Вікторія Калюжна

АКАДЕМІЯ НА ПОШАНУ ПОЕТЕСИ ЛЕСІ УКРАЇНКИ І ЖІНОК ГЕРОЇНЬ

ВІДДІЛ ІМ. КНЯГИНІ ОЛЬГИ ПРИ ЦЕРКВІ СВ. ЮРІЯ ПЕРЕМОЖЦЯ ҐРИМЗБІ, ОНТ.

В неділю 14-го лютого ц.р., після служби Божої о. Г. Планида відправив панахиду по сл. п. поетесі Лесі Українки і всіх відомих і не невідомих жінках героїнях, що життя своє склали на жертівник батьківщини — України, борючись за волю свого народу.

Після панахиди, усі присутні перейшли до відповідно удекорованої авдиторії, де на усіх гостей чекала смачна перекуска, яку приготовали на чолі із господинею п. М. Гусак. О. Г. Планида поблагословив страви та співом "вічная пам'ять" іще раз пом'янули славних доньок українського народу.

Після перекуски відбулася культ-освітня імпреза-друга частина програми. Керівник програми М. Нечай привітала дітей Рідної Школи, їхніх батьків та усіх гостей вступним словом на тему: "Місяць лютий — місяць героїв", та чому саме у місяці лютім українські громади в діяспорі відзначають сумними академіями наших славних героїв.

Дуже приємно, що учні Рідної Школи узяли участь в програмі свята. Наша громада є кількістю членів мала, але присутність дітей і молоді на культ-освітніх і інших імпрезах збагачує і оживляє життя громади. Усі присутні вислухали з захопленням деклямації, які виконали учні; "Така її доля" — Анджела і Христина Верцімаґи, "На зеленому горбочку" — Леся Ленько, Вишеньки" — спільна декл., "Літо краснеє минуло" — Роман і Олекса Трохановські. Учнів підготовила учителька п-на О. Бурак. В наступній точці програми з глибоким відчуттям були прочитані слідуючі рефе-

рати; за поетесу Л. Українку прочитала п. Стеф. Шпитковська і за Ольгу Басараб — п. П. Бойчук. На закінчення програми склав привіт і подяку голова громади п. Дм. Шпитковський членкам відділу за влаштування свята та підкреслив важливість культ-освітніх імпрез на протязі року.

Наш відділ кількістю членок є малий, але стараємось виконувати працю на протязі року і влаштовувати культ-освітні імпрези й інші так як і відділи, що є багаті кількістю членок. Членки трудяться, бо є свідомі, що чин до самозбереження і оборони українського імени в діяспорі вимагає жертв і праці. Жінки, що працюють в організаціях на користь церкви і свого народу стоять понад звичайними жінками. Оце і є також геройський чин наших жінок, бо вони своєю працею подають добрий приклад і світлий дороговказ своїми дітям внукам і прийдешньому поколінню. В мирній приємній атмосфері закінчилося свято. Усі присутні склали пожертви на "Промінь" в сумі $50.00.

Культ-освітня реф.
Марія Нечай

ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ
Ендрю, Альберта

Річні збори відділу ім. Л. Українки в Ендрю відбулися 1-го грудня 1987 р. в залі під церквою в присутности членок. Пресідницею зборів була Настя Маркевич, а секретаркою Джен Матійчук. По молитві слідувало вшанування пам'ять померших.

Відділ працює разом з церковною громадою. Членки пофарбували церкву в середині знадвору, вложили килим в залі під церквою, передали громаді на церкву $1,000.00.

Відділ бере участь у святкуваннях, приготовляють обіди на храмовий день, День Подяки, подають обіди по похоронах. Готують спільну Святу Вечерю перед Йорданом. Членки занимаються продажем печива і розігравкою перед Великоднем.

Заряд відділу на 1988 рік: голова — Настя Маркевич, заст. голови — Ілен Андрейчук, секрет. — Розалія Гуцуляк, касирка — Анна Матіязов. Контрольна комісія — М. Дробит, Анна Ґрикуляк, Джим Матійчук.

Р. І. Гуцуляк, секр.

БЛ. П. АНИЛЯ КІНАЩУК

В суботу 19 вересня 1987 р., на 71 році свого життя, у власному домі відійшла у вічність бл. п. Аниля Кінащук.

Аниля народилася 11 березня 1916 р. в околиці Кетчен, Саск. в родині Антона й Василини Івонік. Початкову і вищу школу вона побирала в Стирджес, Саск. В 1939 році Аниля одружилась з Іваном Кінащуком. Подружжя Кінащуків переїхали жити на північ в Манітобі, близько Чирчил, де Іван працював при залізній дорозі: В 1950 р. вони повернулися до Стирджис, де їх донечка Славка вже ходила до школи, а мешкала у своєї бабуні:

Аниля була членкою Української Православної Церкви Пресв. Тройці в Стирджес від самих початків, а також і членкою відділу ім. Лесі Українки в Стирджес.

У вівторок 22 вересня Всеч. о. М. Дерев'янка з Канори очолив похоронну відправу. Співав мішаний хор під проводом пані В. Стиранко, дякував п. О. Семещук, Апостола читав внук Євген Максимюк, богослов колеґії св. Андрея і другий внук Євген Максимюк.

Покійна залишила в смутку мужа Івана, чотири внуки — Євгена, Паня, Євена й Іларія, багато ближчої і дальшої родини та приятелів, залишила нас членок, наче сестер, якої ми не забудемо.

Після похорону родина запросила всіх до церковної залі на перекуску, яку членки відділу приготовили. Присутні склали нев'янучий вінок на місцеву церкву. Внук Євген від родини склав подяку всім учасникам, які віддали пошану пок. Анилі. Аниля була взірцевою довголітньою членкою Союзу Українок і членкою церкви, якій на душі лежала доля церкви і українського народу.

Спочивай дорога Анилю, а милосердний Господь прийме душу твою в оселі свої, де всі праведники спочивають. Вічна Тобі пам'ять!

Марія Михайлюк, рефер.

СВІТЛОЇ ПАМ'ЯТІ КАРОЛІНА ВОЗНЯК

САСКАТУН, САСК.

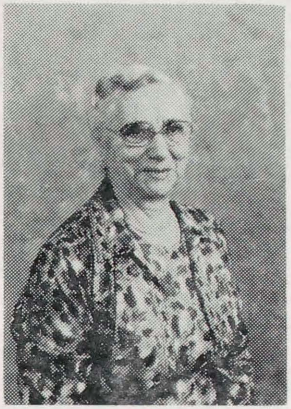

В п'ятницю 4-го грудня 1987 року рознеслась сумна вістка по Саскатуні й околиці, що на 81-му році свого трудолюбивого життя упокоїлась Кароліна Возняк.

Кароліна з дому Валцер народилась 11-го жовтня 1906 року, в селі Новосілка, Польща. До Канади приїхала зо своїми родичами в 1913 році до Пайн Ривер, Ман., де пізніше переїхала до Мелфорт, Саск. околицю. Вийшла заміж за Симона Возняка 27-го 1923 року. Вони фармерували в Бруксбі околиці до 1972 року, і в цьому році переїхала до Саскатуну з мужем, де і прожила до своєї смерти.

Кароліна належала до Української Православної Громади Св. апп. Петра і Павла на Бруксбі. Належала до Союзу Українок Канади відділу ім. Княгині Ярослави в Бруксбі. Була головою відділу, секретаркою і касиркою, та сестрицею при церкві. В Саскатуні належала до відділу ім. Ольги Кобилянської, катедральної громади та до Старших Громадян. Покійна була тихої вдачі, любила вчащати на Богослуження, була практикуючою християнкою, все пам'ятала за Бога і Його Св. Церкву, любила своїх дітей, внуків і правнуків та ближніх, за що її всі шанували. В 1983 року відсвяткувала 60-літній ювілей свого подружжя. Покійна любила дуже природу, все мала гарний город і квіти довкола свого дому і в городі. Любила вишивати для себе, і вишивала для своїх знайомих.

Покійна залишила в смутку одну доньку — Марію Воронюк в Саскатуні, Саск. Три сини: Григорій — Мелфорт, Саск., Онисько — Делгай, Онт., Анатолій — Ошава, Онт. 15 внуків і 21 правнуків. Шість сестер і три брати. Покійної муж упокоївся 1984 року.

У вівторк 8-го грудня в годині 7:30 вечора в Катедрі відслужено Панахиду, а в середу 9-го грудня відбувся Похорон в год. 10-тій рано в сослуженні настоятеля Катедри о. Прот. М. Олєсюка і о. В. Макаренка настоятеля громади Всіх Святих. На Панахиди і Похорон прибуло багато вірних з Саскатуну і околиці.

По Похороні відбувся поминальний обід в Катедральній Авдиторії, який приготовили членкині відділу ім. Ольги Кобилянської при катедрі.

Родина склала на пресовий фонд Українського Голосу $50.00, на фонд Вісника $50.00 і на фонд журнала Промінь $50.00 та на вироблення кліші $25.00.

Нехай Милосердний Господь відкриє двері Царства Свого небесного для покійної Кароліни, а Вам дорога вся родино подасть Господь сили перенести цей родинний смуток, і пішле Вам з небес Своє благословення. Вічна їй пам'ять!

о. М. О.

БЛ. П. МАРІЯ КУШНІРИК

З великим смутком і жалем приняли вістку члени відділу СУК ім. кн. Ольги при Соборі Св. Покрови про відхід у вічність бл. п. Марії Кушнірик. Покійна Марія упокоїлась 8-го січня 1988 р. у Вінніпезі на 74 році свого трудолюбивого життя.

В понеділок 11 січня о год. 7-ій вечора, в заповненій церкві Собору св. Покрови о. Степан Семотюк відслужив Панахиду за спокій душі покійної. Соборний хор під управою п-і Орисі Мельник відспівав Панахиду з великим духовним піднесенням. Наступного дня в цій же церкві було відслужено похоронні відправи з глибоко-зворушливою проповіддю отця настоятеля.

Закінченням останнього цілування, тіло відпроваджено на цвинтар на вічний спочинок. Жіноцтво із відділу СУК, підчас жалібних відправ, держало почесну сторожу і супроводили свою посестру з прапором, віддавши їй вияв пошани та прощавши її в останню дорогу. Після похорону в Соборній авдиторії відбулась поминальна трапеза, на якій склали співчуття родині настоятель о. Степан Семотюк, голова церковної громади п. Василь Ковальчук, від брацтва прощав покійну п. Дмитро Дущак а від відділу СУК ім. кн. Ольги з жалем п[р]ощала покійну голова п-і Анна Шевель. На закінчен[н]я від родини склав сердечну подяку син Володимир.

Народилась Марія 19-го березня 1914 р. з Вінніпеґу. Ще за своїх молодих літ Марія була щирою, ідейною українкою, цікавилась українським громадським життям, яке в той час щойно набирало сили розвитку. Вона включилась в активну працю при церкві Собору св. Покрови, організувала відділ СУМК і спричинилася багато до його розвитку. Покійна Марія учителювала в недільній школі, була головою відділу ім. кн. Ольги при Соборі 10 років, була головою сестрицтва довгі роки, була головою церковного заряду один рік, була в крайовій управі СУК., була референткою до КУК, до Червоного Хреста, до філії Музею, була головною господинею при Соборній громаді до кінця свого життя. Марія належала також до Соборного хору і своїм милозвучним альтом

(Продовження на стор. 31)

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

У світлу і незабутню пам'ять моєї дорогої дружини, **бл. п. Ольги** у дванадцяту річницю смерти, яка упокоїлася 17 липня 1976 року, складаю в її пам'ять 50.00 долярів на журнал "Промінь".

Федір Андрущак,
Саскатун, Саск.

На свіжу могилу **бл. п. Василя Буряника,** який упокоївся 28 листопада 1987 р., в його незабутню пам'ять замість квітів складаю дар $25.00 на фонд журналу "Промінь".
Вічна йому пам'ять.

Дружина Анастасія Буряник з родиною,
Саскатун, Саск.

У світлу пам'ять мого любого мужа й тата **Олександра Фед. Сурмача,** замість квітів на його могилу висилаю $15.00 на фонд "Променя" у восьму річницю його смерти.

Дружина Анна Оме. Сурмач.
Мерквил., Онт.

Кладу китицю нев'янучих квітів на свіжу могилу мого дорогого чоловіка **Андрія Павлика,** люблячого батька і дідуся, який відійшов від нас так несподівано 17 лютого 1988 ц.р. в його світлу пам'ять складаємо дар на журнал "Промінь" $30.00.

Дружина Ангелина Павлик з родиною
Вінніпеґ, Ман.

У річницю упокоєння нашої дорогої членки, **бл. п. Василини Бужак,** яка відійшла у вічність 11 січня 1987 р., членки відділу ім. Лесі Українки при Церкві св. Іллі в Едмонтоні, висилають $25.00 на журнал "Промінь". Пок. працювала і жертвувала на громадські справи. Вічна їй пам'ять.

Родині висловлюємо щирі співчуття.

За Відділ — К. Малайко, рефер.

У п'яті болючі роковини упокоєння моєї дорогої **Дружини бл. п. Євгенії,** яка відійшла у Вічність в неділю 20 березня 1983 року у Вінніпезі, — замість живих квітів, складаю нев'янучий вінок в сумі **50.00 долярів** на фонд журналу "Промінь", а мою ніколи незабутню. Дружину хай прийме Господь Бог там, де праведні спочивають.

Вічна Їй пам'ять. Муж Покійної Євгенії.

Юрій Гавалєшка
Вінніпеґ, Ман.

У світлу пам'ять наших дорогих родичів — **Марії і Дмитра Фербей,** складаємо скромну жертву на пресовий фонд журналу "Промінь". Наші родичі відійшле у вічність у м. квітні 1961 року. Вічна їм пам'ть.

Дочки — Наталка Мельничук
і Леся Івасюк, Едмонтон.

Складаю нев'янучий вінок у світлу пам'ять мого дорогого і незабутнього мужа **Петра Неми,** який упокоївся 6 жовтня 1974 р.

У пам'ять моїх дорогих батьків — **тата Андрія і мами Марії Грицишин, братів Михайла і Миколи** — в їх пам'ять складаю дар на журнал "Промінь" $35.00. Покійним хай буде вічна пам'ять.

Михайліна Нема, Монтреал

У третю річницю упокоєння нашої дорогої незабутньої мами, бл. п. Олі Ганущак (Троян), яка відійшла у вічність 10 травня 1985 р. в її світу пам'ять складаємо на нев'янучий вінок $40.00 на журнал "Промінь". Вічна їй пам'ять.

Діти: Євген Ганущак, Вікторія Чуник
Наталя Дептух і Єлизавета Кріпка
Мічам, Саск.

У третю річницю відходу у вічність мого дорогого мужа, бл. п. **Николи Сахно,** який упокоївся 8-го вересня 1984 року в Торонті, в його пам'ять засилаю 25.00 долярів на фонд журналу "Промінь". Хай пам'ять про Покійного залишиться завжди зо мною.

Сумуюча дружина Анастасія Сахно
— Торонто, Онт.

Китицю найкращих троянд кладу у пам'ять моєї дорогої **Мами Єлисавети Лабюк,** яка упокоїлась у м. квітні 1986 р. Засилаю "писанку" і "квітку" у День Матері $500.00 на журнал "Промінь", якого Мама так любила читати і завжди квіти складати.

Спи, дорога Мамо, ніколи нами незабутня. Хай канадська земля буде Тобі легкою. Вічна їй пам'ять.

Дочка Докія Гриньків.
Йорктон, Саск.

У десяті роковини упокоєння дорогого батька і дідуся **бл. п. Івана Мандрика** — упокоївся 13 лютого 1978 року у Гейрі Гил, Альберта, замість китиці квітів на його могилу складаю $25.00 на журнал "Промінь". Покійному вічна пам'ять.

Донька Марія Захарюк з родиною,
Суррей, Брит. Колюмбія

У незабутню пам'ять моїх дорогих рідних: мужа — **Николая Лабюка,** родичів — **Василя і Василину Гриневичів;** родичів мужа — **Івана й Єлисавету Лабюків,** сестер — **Анну, Доцю і Єлисавету;** братів — **Івана й Михайла** та шваґра **Ґеорґія Лабюка,** який поліг жертвою під час Другої світової війни, в їх незабутню пам'ять складаю дар на журнал "Промінь".

Катерина Любюк,
Канора, Саск.

прославляла Господа — Марія була скромною людиною, але відзначалася благородними — християнськими прикметами; щирістю, справедливістю та доброзичливістю. Вона була вірна — прикладна дружина, люб'яча мама та бабуня, свідома українська громадянка готова допомогти де тільки її щира рука могла досягнути. Дім її був завжди привітним і гостинним для всіх. Це була людина благородної душі, глибоко віруюча християнка, яка завжди виконувала свої обов'язки перед Богом і людьми. В 1975 р. за віддану працю на громадській ниві була відзначена грамотою КУК (Woman of the year award) Марія була щедра і жертвенна; складала свої пожертви на церкву, колегію св. Андрея, Музей СУК в Саскатуні, Фундацію Тараса Шевченка при КУК. Вона любила читати "Укр. Голос", "Вісник", а передусім її улюблений журнал "Промінь".

Покійна залишила в смутку двох синів; Зенона і Володимира з дружиною, одну внучку, двох братів, три сестри з родинами, багато племінників, ближчу і дальшу родину та багато приятелів. Відсутність активної і всіма шанованої і улюбленої членкині-працівниці, глибоко відчує відділ кн. Ольги, як також вся Соборна Громада. Погас вогонь, що так тепло огрівав нашу Соборну святиню, а спеціяльно тих, з якими покійна Марія працювала.

Нехай милосердний Господь оселить душу покійної там, де всі праведні спочивають а пам'ять про неї залишиться в наших серцях повсякчасно.

Марія Зайцев

Кладу китиці нев'янучих квітів на свіжі могили моїх добре знайомих, які відійшли від нас у недавнім часі, а саме: **Франя Бойкович, Катерина Лицюк, Василь Буряник, та Іван Григор,** у їх незабутню пам'ять засилаю $25,00 на журнал "Промінь".

Вічна їм пам'ять. Родичі покійних складаю мої щирі співчуття.

Єлена Коваль
Келґари. Алта.

Зберігаючи пам'ять моїх дорогих бл. п. **мужа Юліяна** і **дочки Галі Білоус-Цукорник,** які упокоїлись — муж 13-го квітня 1978 року, а дочка 30-го червня 1975 року, у їхню світлу незабутню пам'ять, замість квітів на їхні могили, посилаю $25.00 на журнал "Промінь". Спіть блаженним сном, мої дорогі, а пам'ять про Вас останеться назавжди світлою.

Дружина Марія Білоус,
дочка Орися, син Зенон,
внуки і правнуки.

ПИСАНКА НА "ПРОМІНЬ"

Великодні привіти від відділів чи організацій, які наспіли вже по видрукуванні журналу подаємо їх як "писанку" з нагоди Воскресення Христового і проголошуємо їх з подякою. На "писанку" склали:

Відділ ім. Ольги Кобилянської,
Саскатун $25.00
Анна Михайлюк, голова — Ольга Гавриш, секретарка.

* * *

Відділ ім. Лесі Українки, Ст. Кетеринс ... 50.00
Марія Макаренко, голова — Олеся Сенюк, секретарка.

* * *

Відділ Доньки України, Роблин, Ман 25.00
Юліяна Данилюк, голова — Добр. Оля Демчук, секретарка.

* * *

Централа Союзу Українців Самостійників в Едмонтоні 50.00
Ярослав Скрипник, голова — Фіона Пелех, секретарка.

Для наших господинь

УЛЯНА КРИВОРУЧКО

ГОРІХОВИЙ ТОРТ

Складники: 9 яєць,
9 повних ложок цукру,
½ фунта мелених горіхів,
½ горнятка тертої булки, сік і шкірка з однієї цитрини,
1 ложечка ванілії,
1 ложечка порошку до печива — бейкен павдер.

Спосіб: Жовтки вдділити від білків і добре втерти з цукром, додати половину горіхів, ванілію, порошок до печива, шкірку з цитрини потерту на терці і сік з цитрини.

Білки вбити на тугу піну і додавати потрохи до маси з жовтків, додати другу половину горіхів, терту булку і пекти у двох формах. До однієї форми дати більше маси, до другої менше. Пекти в температурі від 350 до 375, приблизно пів години. По спеченні кружок з більшою формою перекроїти на двоє. Зробити три кружки. Переложити кавовою або шоколядовою масою.

Складники на кавову масу: 4 жовтки, 4 ложечки цукру, ¾ горнятка сильної запареної кави, ½ фунта несоленого масла, 2 ложки цукрової мучки — айсінґ сюґар.

Спосіб — Утерти жовтки з цукром, додати каву і заварити легко на вільному вогні, або над парою, постійно мішати аж згусне. Вихолодити. Окремо втерти масло з цукром-мучкою і додати потрошки до утертого масла вихолоджену кавову масу, добре все разом вимішати і перекладати всі кружки тою самою масою. Верх торта помастити тою масою та удекорувати горіхами.

SAUERKRAUT AND UKRAINIAN SAUSAGE

1 ring Ukrainian sausage
1 quart sauerkraut
¼ cup chopped onion
1 tbsp. oil

Fry onions until light brown in oil, add sauerkraut and mix well. Place the sauerkraut and sausage in a roasting pan. Bake for ½ hour in 350°F oven.

CAESAR SALAD WITH CREAMY GARLIC DRESSING

1 tbsp. dry mustard
1½ tbsp. all-purpose flour
1 tsp. salt
¼ tsp black pepper
2 cups Milk
2 egg yolks
1 tsp. Worcestershire sauce
2 cloves garlic, minced
3 anchovy fillets, minced or
1 tsp anchovy paste
1/3 cup red wine vinegar
1/3 cup olive oil
1 head Romaine lettuce
4 slices bacon, cooked crisp drained and crumbled
1 cup croutons
½ cup grated Parmesan cheese

Combine mustard, flour, salt and pepper in the top of a double boiler. Stir in Milk. Beat in egg yolks. Cook over boiling water (or on gentle heat directly on stove), stirring constantly, until mixture has thickened. Remove from heat. Stir in Worcestershire, Tabasco, garlic, anchovies, vinegar and oil. Cool. Refrigerate until ready to use. Just before serving, adjust seasoning if necessary. Wash and dry lettuce well. Break into bite-sized pieces. Just before serving, toss with enough dressing to coat leaves well. Sprinkle with bacon, croutons and cheese. Toss well.

ПРЕСОВИЙ ФОНД "ПРОМЕНЯ"

Відділ ім. Софії Русової,
Лонґ Бренч. Онт. $500.00
Відділ Л. Українки, Ванкувер, з роковин
Л. Українки 166.00
Іванна Дженіс — з вшанування П. Саламандик,
збірка, Едмонтон 158.00
Відділ ім. Л. Українки, Виндзор 100.00
Юстина Федейко, Келовна, Б.К. 100.00
Галина Мельник-Марко, Торонто 100.00
Відділ ім. Л. Українки, Гамільтон 80.00
Добр. Леся Удод, Айтуна, Саск. 75.00
Една Боднар, Торонто 70.00
Марія Юрків, Вінніпеґ, з Панахиди 73.00
Вікторія Калюжна, з прийняття 51.00
Марія Волчанська, Вінніпеґ (кожного року) ... 50.00
Параня Саламандик, Едмонтон 50.00
Марія Григор, Едмонтон 50.00
Віра Новицька, Лондон, Онт. 50.00
Марія Воронюк, Саскатун, ... 50.00
Відділ ім. Кн. Ольги, Ґрімзбі, Онт. 50.00
Зеновія Зміївська, Тандер Бей, Онт. 40.00
М. Сміюха — Портедж ля Прері 35.00
Відділ ім. Л. Українки, Стирджес, Саск. 30.00
Марія Воробець, Бирнабі, Б.К. 30.00
Відділ ім. Кн. Ольги, Ґронлід, Саск. 25.00
Катерина Буяр, Суррей, Б.К. 25.00
Відділ ім. Кн. Ольги, Вінніпеґ 25.00
Відділ ім. О. Кобилянської, Суррей 25.00
Віра Новицька, Лондон, Онт. 25.00
Ґеня Матієшин, Овкбирн, Ман. 25.00
Нелі Чорнейко, Ст. Кетерінс 25.00
К. Кірстюк, Ванкувер 25.00
Відділ у Вадіна, Саск. 25.00
Флоренс Пачковська, Бирнабі 20.00
Відділ ім. О. Кобилянської, Витків 20.00
Елеонора Гуменна, Ітонія, Саск. 20.00
М. Савицька, Торонто, ... 20.00
Відділ ім. О. Басараб Ґлеслин 20.00
І. В. Мельник, Шервуд Парк 15.00
Добр. Емілія Труфин, Давфин 10.00
Ф. Пригорницька, Торонто 10.00
Ольга Рудей — Редвотер, Алта 10.00
Марія Школяр, Едмонтон 10.00
Стела Войтович, Суррей, Б.К. 10.00
Анна Стахів — Торнгил, Онт. 10.00
Маргарета Ременда — Ванкувер 10.00
Добр. О. Сацевич, Бирнабі, Б.К. 10.00
Анна Назаревич, Вінніпеґ, ... 10.00
К. Пукас, Монтреал 10.00
Марія Качура, Бімзвил, Онт. 10.00
Анна Євчук, Вестон, Онт. 10.00
Анна Кіндрачук, Єлов Крік, Саск. 10.00
Текля Кудрик, Ватсон, Саск. 10.00

По $5.00 склали: Маргарета Тимчук — Вайта, Анаст. Погранична — Ніяґара Фалс, Віра Драч — Трентон, США., о. Іван Дерев'янка — Бельгія, Марія Березюк — Айтуна, Лидія Лист — Виндзор, О. Якута, Торонто, Оксана Майданів, — Вердун, І. Різник — Келґари, М. Петрусенко — Четам, К. Горбачевська — Етобіко, О. Мишкевич — Давнсв'ю, І. Петрів — Канора, Саск., Віра Дербавка — Борден, Л. Мулевич, Вестон, М. Лешук — Гамільтон, Катря Ямнюк — Фостон, П. Патранюк — Тандер Бей, Добр. Анна Ґерус — Вінніпеґ, П. Симунюк — Мус Джо, К. Ксьонжина — Белвил, А. Бойчук — Вестон, Марія Татарчук — Торонто, А. Моган — Содбури, В. Василенко — Содбури, О. Ковч — Монтреал, Анна Білак — Саскатун, Ольга Стручинська — Тандер Бей, В. Скоропад — Финдлетер, Стела Катчен — Брендон, Михаліна Нема — Монтреал.

По $3.00: А. Курилів, В. Федасюк — Гамільтон, Катря Шумінська — Торонто, Л. Куяк, М. Антінішка, Л. Круліцька, Антонія Добровольське, Марія Манюк, Відділ і О. Кобилянської — всі з Суррей, Б.К. Анна Шостацька — $2.00.

Едмонтон —

Під час членського чаю у відділі при Катедрі св. Івана в Едмонтоні, в м. березні ц.р. на руки референтки пані Емілії Репки склали свої пожертви на "Промінь": Анна Кравець, з нагоди свого 70-ліття — $70.00. По $10.00 склали — Іванна Дженіс, Ольга Ганночко, Тилі Кругляк, Софія Гриник; по $5.00 — Марія Прокопчук, Марія Прокопів, Марія Лазарук, Емма Верхомин, Віра Єринюк, Анна Зузак. Розалія Ґовда, А. Данелович, Катерина Самиця, Стефанія Ортинська, В.Ґ. Лазарук; по $2.00 — Григорій Крокош, Ніна Вірстюк.

$20.00 склала Євгенія Дучмінська в пам'ять рідних. Пожертви "при дверях" — 75.00, разом $264.00.

Ванкувер —

Під час концерту Лесі Українки відділу ім. Лесі Українки у Ванкувері традиційний дар на журнал "Промінь" — Відділ з концерту $141,29, Катерина Буяр — $25.00, Людмила Карпінська — $10.00, Джен Твердун — $10.00, Уляна Гомола — $5.00, Настя Заведюк — $5.00 і Ольга Пасічник — $5.00. Разом $201.29.

ПИСАНКА НА "ПРОМІНЬ"

Пан Теодор Федрик, Вінніпеґ спеціяльно відвідав редакцію, щоб подарувати "писанку" — $25.00 на журнал "Промінь".

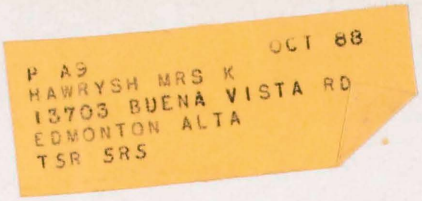

Видання, що їх можна набути в Централі Союзу Українок

(По знижених цінах)

РЕЛІГІЙНІ

СВЯТА ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ, Прот. д-р І. Стус
(Feast DAYS OF THE ORTHODOX CHURCH (Bilingual) ..... $ 5.00

ІСТОРИЧНІ

ДОРОГАМИ СОРОКРІЧЧЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ 1926—1966 Н. Когуська
(FORTY YEARS IN RETROSPECT UWAC) BIINGUAL 1.00
ЧВЕРТЬ СТОЛІТТЯ (м'ягка обкладинка) Н. Когуська 1.00
ЧВЕРТЬ СТОЛІТТЯ (тверда обкладинка) Н. Когуська 2.00
ПІВСТОЛІТТЯ НА ГРОМАДСЬКІЙ НИВІ 1926—1976 Н. Когуська
A HELF—CENTURY OF SERVICE TO THE COMMUNITY) Bilingual 40.00
СИМОН ПЕТЛЮРА, Вільний Університет у Мюнхені 5.00
НАРИСИ З ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ 3 томи:
1-ий том ВИДАТНІ ПОСТАТІ В ІСТОРІЇ УКРАЇНИ С. Стечишин,
2-ий том УКРАЇНСЬКІ КОМПОЗИТОРИ С. Яременко
УКРАЇНСЬКА ДРАМА Й ТЕАТРАЛЬНЕ МИСТЕЦТВО НА ІСТОРИЧНОМУ ШЛЯХУ, В. Ревуцький
3-ий том УКРАЇНСЬКЕ ОБРАЗОТВОРЧЕ МИСТЕЦТВО, І. Кейвам
(ESSAYS FROM THE HISTORY OF UKRAINIAN CULTURE) Bilingual 10.00
UKRAINIAN HOLOCAUST OF 1933, Wasyl Hryshko (English only) 6.00
UKRAINIAN CANADIAN — SUK (English only) 10.00

ЛІТЕРАТУРА

АПОСТОЛ ЧЕРНІ, О. Кобилянська 15.00
ПІСНІ МОГО СЕРЦЯ, Дарія Могилянка 2.00
ДУМКИ ЛЕТЯТЬ НА УКРАЇНУ, Д. Могилянка 2.00
ЗА НАМИ СЕСТРИ, Анна Звоздецька 1.00
CANADIAN TAPESTRY, Daria Yanda (English only) 2.00
LESYA UKRAINKA — LIFE AND WORK, KUK (English only) 3.00

ПРОГРАМИ

ПРОГРАМА НА СВЯТО Л. УКРАЇНКИ І. О. КОБИЛЯНСЬКОЇ, С.У.К. 0.50
ПРОГРАМА НА СВЯТО Т. ШЕВЧЕНКА 2.00
НА КРИЛАХ ПІСЕНЬ, ПІСНІ З НОТАМИ НА СЛОВА Л. УКРАЇНКИ, С.У.К. 5.00
ЗБІРНИК МАТЕРІЯЛІВ 100-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ Л. УКРАЇНКИ 1.00

ДИТЯЧА ЛІТЕРАТУРА

П'ЄСИ ДЛЯ МОЛОДІ, С.У.К. 1.00
ПРОГРАМА ДЛЯ САДОЧКІВ, С. Маґус 1.00
ПРОГРАМА ДЛЯ МОЛОДШИХ ВІДДІЛІВ СУМК, Союз Українок Канади 1.00
ПРОГРАМА НА СВЯТО СВ. МИКОЛАЯ С.У.К. 1.00
ПІДРУЧНИК ДЛЯ НАДЗІРНОЇ РАДИ МОЛОДШИХ ВІДДІЛІВ СУМК, С.У.К. 10.00
ЧАРІВНИЙ ДІЯМАНТ, М. Погідний Угорчак 1.00
ХОДИТЬ СОН КОЛО ВІКОН, Рада Української Школи 1.00
ДИВИСЬ, СЛУХАЙ ГОВОРИ, С. Василишин Кн. 1, Кн. 2, Кн. 3 (Each) 3.00
ЗОЛОТИЙ ЧЕРЕВИЧОК, Прот. С. П. Симчич 3.50
РЕЛІЙНІ ПІСНІ ДЛЯ ДІТЕЙ І МОЛОДІ П. Пауш 1.00
ДУХОВНІ ПІСНІ, С.У.К. 4.00
ЗБІРНИК ДЛЯ ДІТЕЙ, Анна Данилович 5.00
ОЙ ЩО ТО ЗА ШУМ, Л. Гулуцан 9.00
СНІГОВА ПІСНЯ, Л. Гулуцан 9.00
EASTER, F. Pelech 1.00

PROMOTIONAL SUPPLIES

ПОРТРЕТИ Л. УКРАЇНКИ, О. КОБИЛЯНСЬКОЇ, Н. КОБРИНСЬКОЇ, Т. ШЕВЧЕНКА, й І. ФРАНКА ..... (Ea.) 1.00
СУК ПРАПОРИ ((FLAG) 35.00
СТРІЧКИ З ІМ'ЯМ ВІДДІЛУ RIBONS WITH UWAC BRANCH NAME 25.00
SMOLOSKYP'S 10.00
SPOON'S WITH SMOLOSKYP 5.00
HASTI NOTES AND ENVELOPES WITH SMOLOSKYP INSIGNIA ..... (Doz.) 3.00
PLACE CARDS WITH SMOLOSKYP INSIGNIA ..... 50 car 10.00
SERVEITTES WITH SMOLOSKYP INSIGNIA ..... 100 ser. 5.00
POST CARDS: ST. VOLODYMYR, ST. OLHA, ST. VOLODYMYR, ST. OLHA ..... each 0.50
VIDEO CASSETTE: V.C.R. 100th ANNIVERSARY UKRAINIAN WOMEN'S MOVEMENT PART I (Englisg only) 20.00

Please add 15% for Provincial Sales Tax and Postage and Handling Charges.

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612 — 24th Street East
SASKATOON, SASKATCHEWAN
S7K 0L1